VOICHIȚA DRAGOVICI

TIMPUL NOSTRU

O POVESTE PE FACEBOOK

2012

VOICHIŢA DRAGOVICI

TIMPUL NOSTRU

O POVESTE PE FACEBOOK

EDITURA MEGA-MIX IAŞI
Adresa Iași, Bd. D. Mangeron, nr. 55
Telefon/Fax: 0332/418735
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DRAGOVICI, VOICHIŢA
ISBN 978-606-8063-14-0
821.135.1-32
Referenţi:
Prof. Univ. Dr. Ing. Daniel Chinciu
Consilier editorial:
Prof. Univ. Dr. Ing. Daniel Chinciu
Secretar editorial:
Dr. Ing. Gabriel Chinciu
Coperta:
Dr. Ing. Gabriel Chinciu

05 octombrie 2012

Constat că timpul trece în defavoarea mea, stupid, aiurea şi fără a rodi în înţelepciunea clipelor. Viaţa mea e doar o gângăveală şi orbecăială împletită în cuvinte şi fapte care mă golesc celular în loc să mă împlinească. Mă simt vinovată. De unde vinovăţia? Unde se află rădăcina ei? Cum de încolţeşte ca o sămânţă într-un deşert sărac, îmbătrânit şi fără apa vieţii? Sunt liberă în sărăcia mea, ascultând şoaptele care se vor emoţii, trăiri, sentimente, adevăruri. Îmi lipseşte ceasul care să oprească timpul în loc. Să mă opresc şi eu din a mai clădi vise sterpe care-mi desfigurează viaţa. O viaţă fără victorii admirate, victorii ştiute doar de mine, trecute în tăceri lungi pentru că aud fără a asculta, învăţ fără a-mi aminti lecţiile. E bine să înveţi din lecţiile altora, eu nu învăţ nici din lecţiile mele, aşa că lasă-mă cu sloganurile acestea, instinctul îmi spune să merg mai departe, să nu-mi răpesc pornirile doar din dorinţa de-a mă proteja, a-mi proteja viaţa, imaginea, în umbra gloriei vane că fac numai bine

şi mereu bine, pentru că nu este aşa. O greşeală mare, în cazul meu, este urmată ciclic de-o greşeală şi mai mare Aceleaşi spaime că pierd ceva ce n-am avut, aceeaşi exaltare inconştientă, iar cel ce vrea să înţeleagă ceva, nu va înţelege nimic. E fără noimă tot ce spun şi fără legătură cu ceea ce voi povesti, pentru că povestea este mult sub aşteptările tale şi de neînţeles pentru că am neglijat lecţiile care doar au marcat nişte semne în existenţa mea, reuşind să creeze însă un labirint prin care am învăţat să mă strecor ca să le evit. Bine ar fi să mă lovesc de ele, timpul să se oprească în loc şi să pornească doar atunci când amintirile îmi vor spune că pe aici am mai fost. Dar nu este aşa. Timpul este proprietatea mea, îl opresc şi îl pornesc când vreau eu, înşelându-mă că am putere să pătrund în el, dând frâu liber viselor, construind gesturi pe care ştiu că le voi regreta. Te deranjează? Nu există nimic care să ne adune împreună, doar timpul care a stat în loc, pentru că a existat un timp al nostru. Acestea au fost cuvintele tale care au răsunat cândva ca un clopot care-mi doream să ducă orele, minutele cât mai departe. Să nu mă ridic, să nu fac zgomot, să nu regret mai târziu, să nu folosesc regretele în visele viitoare. Nu spun decât ceea ce simt şi tu ştii asta. Am călătorit alături de tine. Călătorii pe care nu ştiu dacă le voi face vreodată, călătorii pe care le-am făcut în timpul nostru pentru că există un timp al nostru

rămas ne transfigurat în mintea mea. Am acces la el aşa cum ai şi tu. Ţi-aş spune acum hai să-l repornim, eu pornesc orele, tu opreşte bătăile clopotului. Intervin stupid de copilăros în timp, pentru că îmi doresc ca ceasurile noastre să se sincronizeze, să indice pe cadran acelaşi timp, timpul nostru. Acum l-am ratat!!!! Va veni din nou şi ceasul se va opri….. ?

- *Bună seara! (El)*
- Bună seara! (Eu)

Nu ştiu despre ce să-ţi vorbesc, câteodată mă descurc. Sunt ca un alpinist cu experienţă care urcă foarte uşor muntele. Acum n-am putere fizică şi totuşi încerc, chiar şi cei obosiţi şi-ar dori o clipă să zărească piscul, oricât de grea şi anevoioasă ar fi ascensiunea. Experienţele trecute m-au cam secat de entuziasm, aşa cum seacă apa din fântâni după o vară secetoasă. Dar de ce să mor de sete când mi se întinde un pahar cu apă? N-am motive să refuz. E începutul unui drum, începutul unui vis. Nu sper nimic. Mă reneg când citesc ce am scris…..pentru că mint. Îmi este sete!!!!!!

Continuăm dialogul, nu ştiu dacă hotărârea mea este bună, dacă îmi asum un risc, dacă voi fi nevoită să spun da sau nu pe

acest parcurs, dacă întâlnirea noastră e mediocră sau nu…prea multe îndoieli, să văd ce va urma…

- *Ce faci?*
- Sincer? Îţi scriam. Acum am văzut mesajul tău, m-a surprins.
- *Eşti din Bucureşti?*
- Of!!! Nu prea!
- *Dar unde locuieşti?*
- În Sibiu!
- *Frumos Sibiul!*
- Este, dacă zici tu!
- *Eu şi toţi care au ajuns cel puţin odată acolo!*
- Care oraş îţi place cel mai mult din ţara asta?
- *Mai multe, Cluj, Sighişoara, Sinaia, nu le-am văzut pe toate….*
- Mă gândeam că spui Bucureşti.
- *În Bucureşti trăiesc.*
- Frumos oraş….
- *…dacă ar fi altă perspectivă…..*

Steril acest dialog, ….un început trebuie să existe, aşa e întotdeauna pe internet, ştii de unde pleci, dar nu ştii unde

ajungi, urci într-un tren fără să ştii destinaţia, dar călătoria poate fi interesantă.

- *Când am să vin în Sibiu, poate ne vedem la un ceai!*
- …să nu uiţi…..
- *Păi mai vorbim până atunci…*
- …mai vorbim….da….
- *Cu siguranţă.*
- Cu toată plăcerea, dacă ai timp să vorbeşti cu mine eşti tare....
- *Poftim??????*
- Adică foarte……sigur…….
- *Şi tu eşti şi mai şi dacă vorbeşti cu mine…..*
- Asta da, m-a dat pe spate…..
- *Sper că nu faci mişto de mine…..dar datul pe spate nu-i chiar aşa rău….*
- Mă bucur că vorbim….şi nu fac mişto…este o expresie…cu datul pe spate….
- *Şi eu mă bucur….şi-mi place expresia…*
- Era în context….
- *Indiferent de context…*
- *Pari un om echilibrat...care ştie ce vrea şi care a învăţat din lecţiile vieţii….din experienţe.*

Ai atins punctul meu nevralgic. Tocmai am explicat cum stau cu lecţiile, experienţele, îmi aminteşti ….sunt defectele, compromisurile, disperările mele, nu ştiu ce nume să le mai dau……parcă am fost, sunt un organism care n-a evoluat niciodată. Ce să vorbim despre lecţii şi experienţe? Le-am colecţionat doar, am trecut prin ele ca trenurile prin gară sau mi s-au părut nişte conspiraţii ale destinului împotriva mea. N-am simţit nicio transformare şi toate au avut cam acelaşi final. Recunosc că permanent am aşteptat un miracol. Nu pot să-ţi mărturisesc… deocamdată…continuăm…..

- S-ar putea să ai dreptate!
- Nu ştiu cum stau cu experienţa, parcă niciodată n-am suficientă…
- *Asta cam aşa este, unii învaţă cu fiecare experienţă, alţii nu….*
- Ghici ghicitoarea mea, din care categorie fac parte?
- Situaţiile întotdeauna sunt diferite şi nu poţi avea cunoştinţe despre toate de pe lumea aceasta….
- *Corect!*

- Fiecare situaţie ar trebui să fie o experienţă nouă … cărei să-i facem faţă…suntem doar persoane adulte, responsabile de propriile noastre decizii.
- *Dar se schimbă modul de raportare….*
- Evident….
- *În timp învеţi să te raportezi corect faţă de tine, faţă de ceea ce ţi se întâmplă, ce trăieşti…*
- Asta ar fi ideal….depinde de mai mulţi factori….
- *Ce filosofăm noi?????*
- Ai dreptate, îmi place, îmi faci educaţie….FĂ-MI….
- *Îmi doresc să te cunosc!*
- *Şi nu mă întreba de ce!!!*
- Sună frumos….n-o să te întreb…..lasă-mă să aflu în timp....
- *Mă cunoşti?*
- Îţi răspund cum vrei tu dacă are importanţă…. adevărul este că nu te cunosc....
- *Ai web, să ne vedem?*
- NU! Vrei să mă cunoşti?
- *O să ne cunoaştem la timpul nostru!*
- Crezi că există un timp al nostru?
- *Da, există!*
- De unde ştii????

- *De ştiut, ştiu…..*
- Dacă ştii tu, înseamnă că ştiu şi eu….
- *Corect!*
- Eşti ocupat?
- *Da, destul de ocupat…dar sunt bine…tu?*
- Mă descurc, n-am o viaţă agitată, dimpotrivă….Îţi place viaţa ta şi ce faci…filmări, emisiuni, teatru…..?
- *Da, foarte mult…*
- Îţi plac provocările? Ai multe prietene….aici…te cam iubeşte viaţa…..şi femeile…..?
- *Şi eu pe ele.*
- Ştiam ….că eşti bărbat….
- *Cred că şi tu eşti o uimitoare…*
- Uimitoare?
- *Iubitoare!!!!!*
- Iubitoare?
- *Da, de viaţă şi de oameni…..*
- …da, dar…. nu e cum gândeşti tu…. m-aş iubi odată cu tine să văd ce gust ar avea …viaţa…
- *Cine ştie, orice este posibil…..şi totul poate fi gustat….*
- ... .orice este posibil dacă ne dorim…
- Ţi-am văzut profilul, cele câteva poze,..da, ai ceva care mă provoacă.....să ...reflectez....să-mi doresc....ia-o cum vrei......cam

nebune femeile….nu te speria, bucură-te, eşti bine…arăţi bine, dacă-ţi spun eu înseamnă că eşti pe val….înţelegi tu….

- *Am râs. Mă bucur. Sunt în filmări. Spune tot ce simţi sau gândeşti….*
- ….cum e în faţa aparatului de filmat? Nu cred că m-aş descurca, sunt timidă, fotografii îmi fac singură, îmbrăcată, dezbrăcată…..
- Vezi? Ăsta este avantajul spaţiului virtual...... poţi să spui.....ce şi cum faci ....şi nici nu trebuie să stingi lumina....
- Te salut oriunde eşti!
- *Sunt în Bucureşti!*
- …dragul meu eşti poet….
- ..te sărut…. găseşte rima….
- Ai fotografii frumoase, îţi trimit şi eu una de noapte bună…..spune-mi că vrei….
- *Da, vreau şi de bună dimineaţa*....
- Nu m-am îmbrăcat ….aşa că…….surpriză….

Iată o idee venită aşa brusc, trebuie să însufleţesc acest dialog, să mă „descoperi”, fără a continua povestindu-ne viaţa personală, profesională. Un impuls senzual de a-mi descărca tensiunile trupeşti, trimiţându-ţi fotografii indecente, iată ce idee! Cu câtă uşurinţă mimez curajul, independenţa şi cât de

frivol. Să încerc şi altceva….nu-mi descopăr sufletul în faţa ta, ci trupul, ştiind că mă poţi privi ca pe-o femeie uşoară….care încearcă să te seducă….bărbatul şi femeia încep jocul….

- *Asta da dimineaţă frumoasă……eşti minunată....tu eşti? Îmi placi. Şi-mi place curajul tău şi felul în care ştii să mă faci să simt / gândesc....Mai vreau.....*
- ..sunt eu.... de ce să nu am curaj….mă priveşti, nu mă ucizi….
- *Ce mult te-aş săruta....Îmi plac chiloţii, păcat că nu-i văd...*
- Stai ….imediat.....
- *Ştii că mă inciţi? Mă faci să te doresc, să vin la Sibiu….*
- Hai! Acum mă îmbrac…..
- *Ba dezbracă-te!!!!!!*
- Trebuie să plec…..!
- *Dacă nu eram în drum spre filmare……*
- Ce-ai fi făcut?
- *Parcă mă inviţi în chiloţii tăi....*
- Acum mă provoci….s-o fac…
- *TU PE MINE…….*
- Mi se pare normal..
- *Şi mie.....*

- M-am dezbrăcat…am tras draperiile….pentru tine…. ….m-am excitat…

- *Şi eu…..*

- Mă priveşti şi nu te văd…....

- *Ahhhh, vreau să-ţi văd vaginul………*

- Acum mi-ar plăcea să-l simţi.....

- *Da, să-l simt...Dacă eram acasă, asta ziceam şi nu în drum spre filmare...mă masturbam... o să fiu erect toată ziua.....*

- Sunt vinovată.....

- *Da, să-l sărut şi nu numai, dar vreau să-l văd....*

- Deseară…..

- *...îţi ia 3 minute o poză....te rog....mă voi revanşa....*

- Trebuie să vezi totul dintr-o dată?

- *O să am o zi energică...*

- Nu prea cred....

- *Cum nu?*

- Mă voi gândi la prostii....

- *Şi eu, dar nu sunt prostii.....*

- Mie-mi spui….şi n-am făcut sex de 6 luni....

- *Nu te cred....eşti minunată....mi-ar plăcea să facem dragoste şi sex.....*

- Şi mie mi-ar plăcea…. să rămânem tăcuţi……să mă iei în braţe, să ai şi să vezi tot ce vrei…hmmm…
- *Dar tot nu mi-ai arătat….*
- Am zis că deseară, tu vrei totul dintr-o dată….bine, fie....
- *Dar tot ţi-ai ascuns buzele pe care cu poftă le-aş linge....să nu te sperii...iartă-mi limbajulll*
- ...….mă pot excita din cauza privirii unui bărbat?
- *... spun ce gândesc, ce poftesc....îmi place să mă uit în timp ce o ating....e frumoasă....*
- ……îţi arăt deseară…mai mult.
- *Văd doar atât cât îmi permiţi….*
- Ţi-aş permite….
- *Ar fi fost o experienţă nouă cu imaginea ei toată ziua la filmare, te roggg…*
- Dacă ai nevoie de asta….aşteaptă….susţin actul creaţiei…
- *Aştept, am învăţat să am răbdare…..*
- Acum o descarc....
- *Da? Am deja emoţii....nu mă aşteptam, număram deja minutele până deseară..*
- *....Ahhhhh...cât este de frumoasă....abia aştept salariul să trag o fugă la Sibiu....*
- Ai vrut detalii…..

- *Îmi place, te-aş săruta până ai ţipa de plăcere….o să mă laşi?????*
- Te voi lăsa şi mai mult decât atât…
- *Pot veni oricând, eşti singură? M-ai pus pe jar….voi visa acest moment….şi te rog, să nu fie doar o glumă…*
- Poţi veni oricând, sunt singură....
- *Este prima dată când trăiesc o emoţie de genul acesta….*
- Nu fac glume ….ce e aşa greu de înţeles?
- *Nu este, dar .....*
- Înţeleg…
- *Poate fi oricine şi să aibă chef de glume….*
- Nu am chef de glume….
- *Am încredere…*
- Încredere totală ……îmi place că îţi place, îmi place şi mie…..
- *Bine, gata, la schimbat şi la machiat, zi bună….*
- Şi ţie….şi ceva pentru pauză….
- *M-ai omorât….*
- Am încercat cum ai vrut….şi nu te omoară…..
- Ţi-am făcut ziua mai interesantă?
- *Da, da, da, chiar da….eşti minunată, m-ai făcut să te doresc….*
- Vorbim deseară…..

- *Vreau mai mult…..*
- OK!
- *Trebuie să ne vedem cumva până ajung la Sibiu, ai web*?
- NU!
- *Dacă nu, ne trimitem fotografii!*
- *Arată-mi totul, vreau să văd totul…*
- Noapte bună….eşti departe, dacă ai fi mai aproape te-aş invita!
- *Invită-mă! Aş vrea să mă joc cu tine şi mai mult decât atât….*
- Fă-o!!!.....
- *Hai invită-mă…cer mult o poză cu mai multe detalii? Iartă-mă….. vreau să văd şi sper că mai sunt puţine zile până la a ne vedea real!!*
- Bine……îţi arăt….
- *Pot spune că m-am masturbat, de mult n-am mai făcut*-o.
- Te-au provocat pozele mele….? Tăcerea dintre noi, spaţiul acesta necunoscut, privirea ta, dorinţele tale spuse în puţine cuvinte, îmi umezesc sexul de fiecare dată.
- *Da, pozele tale mă excită şi te-aş atinge cu tot ce*-mi *doresc şi-mi ceri, te rog, vreau să-ţi văd totul şi după, să nu*-mi *mai trimiţi nimic până nu ne întâlnim….te rog, fă*-o acum….
- Ai răbdare!!!

- *Am…*
- Ţi se pare interesant….*?*
- *Este cât se poate de interesant şi excitant…*
- Of…şi totul este interzis din cauza distanţei, timpului şi alte raţiuni…de ieri mă simt mai bine….adică mă simt femeie…dar calm, să luăm lucrurile aşa cum sunt…
- *Să ne vedem…EU VREAU…..*
- ŞI EU VREAU…cu toate că ştiu că nu pot să-ţi arat ceva ce n-ai mai văzut…sau ceva ce nu ştii deja…depinde de chimie…
- *Eu cred că avem chimie….*
- AHHHH….şi eu cred la fel, sunt sigură….
- *Am înţeles, am înţeles….încă mă uit la ultima fotografie….îmi imaginez totul, atingând cu degetele buzele, clitorisul şi limba trecând peste toate….mai trimite-mi….MI-AI DAT VIAŢĂ….ARATĂ-MI…o să-mi placă să ne jucăm….*
- Îţi arăt totul….mă exciţi…mă faci să te simt pe mine, în mine….dacă ai ştii cât sunt de…..
- *Udă???? Îmi place să fii udă…arată-mi, te rog…Este prima dată când trăiesc aşa ceva….Îţi voi mulţumi la un moment dat…Curând, cred….*
- Da......
- *Îmi imaginezi cum gemi, cum respiri…..arată-mi…*

- ..mă gândesc numai la tine, la tine, la tine….nu cred că vei avea destul aer să te laşi sărutat şi să mă săruţi….
- *Te duci la baie şi faci o poză, s-o văd udă şi deschisă…..*
- OFFFF!!!!
- *Încearcă...Îmi imaginez cum stai pe scaun, te mişti şi buzele se freacă între ele….*
- Stau bine şi nu prea…. fără tine….
- *Ştiu….spune orice, orice spui acum mă excită….*
- Simţim la fel…
- *Da, da….*
- Te simt în mine, ….sărută-mi sânii, fă ce vrei tu...am înnebunit….ia-mă încet…
- *Aşa va fi….*
- Pozele din baie…..
- *Arată-mi tot….ah, cât mă excită mâna ta acolo….mai trimite….*
- Pune tu mâna…..
- *Aş pune şi mâna şi …..*
- Pune…..
- *Vei ţipa de plăcere….*
- Doar cu tine….voi trezi oraşul…
- *Mai vreau!*
- *Vreau!*

- *Te vreau!*
- Sărută-mi sânii şi lasă-mă să te sărut şi eu….
- *Habar nu ai ce mă faci să simt…..trimite..*
- Trimit…
- *Aştept….*
- Uite....
- *Asta am aşteptat, să-ţi cunosc fanteziile şi dorinţele, să mă faci părtaş imaginaţiei tale....mă excită...eşti frumoasă...*
- Îmi imaginez că sunt cu tine….fã-mi ceva…..
- *Te-aş săruta peste tot încet şi mult, apoi te-aş penetra...mai vreau...arată-mi una în care îţi îndepărtezi buzele.....arată-mi-o deschisă....*
- Ok, fac acum….
- *Ah cât e de frumoasă, mă invită, mă cheamă….aşa îmi imaginez…*
- VINO!….îmi placi încă înainte de-a te atinge…mă priveşti în fotografii cu pasiune… simt….iar jocul acesta e la fel de intens ca actul în sine care nu poate fi decât un pretext…
- *Hmmmm, ştii că am penisul erect, zvâcneşte...mai trimite-mi....mai vreau...mă bucur de ceea ce văd…..*
- Ultima fotografie, gata….mă opresc....
- *Nu te opri, zic...*
- *O să ne şi vedem?*

- … dacă îţi doreşti şi tu.
- *Îmi doresc, îţi dai seama că daaaa……*
- Şi eu....
- *Hai mai vreau, arat-o desfăcută, îmi place s-o văd....*
- Ţi-o trimit, dar într-o zi vreau real….
- *Şi eu vreau real….Hai arată-mi-o....că mă ţii ca pe ace....*
- Te-aş ţine, dar nu pe ace.....
- *Ahhhhhhhhhhh ce mult îmi place cum se vede……O să te ling peste tot....mai arată-mi.....*
- Iarăşi m-am excitat, sunt …
- *Vreau să văd....vreau!*
- Şi eu….
- *Ahhhh ce mi-ar plăcea să fiu acolo...să te am, să mă plimb peste tot cu degetele, cu buzele, cu limba, ..aş vrea să intru în tine încet şi adânc...îmi imaginez sunetul tău de plăcere....*
- Nicio poză, cuvânt, imagine nu poate înlocui prezenţa ta…iubeşte-mă acum, ia-mă acum….atinge-mă….halucinant acest joc…acum să mă ai…
- *Tu o să mă ai pe mine....*
- M-ai înnebunit…..
- *Şi tu pe mine….*
- *Eşti acasă?... mai trimite-mi, ştiu că ai.....*

- Of, gândesc cu altceva…..
- *Ştiu cu ce, îmi place .....sexul tău….*
- Îmi trebuie ceva din tine…TERIBIL…..AŞTEPT SĂ MĂ SIMŢI…REAL E CU TOTUL ALTCEVA!
- *AMÂNDOI ŞTIM ASTA….ABIA AŞTEPT….SĂ TE SIMT PESTE TOT ŞI CU TOTUL….*
- Da, da, da....
- *Îţi mărturisesc că este prima dată când mă excit la fotografii….şi îmi doresc să mai văd, să te mai văd….*
- Nu pot să cred că e adevărat…
- *Îmi place când îmi spui ce-ţi doreşti, ce-ţi place….*
- Îmi place să-ţi trimit poze….să-ţi transmit dorinţa mea …acum, să te gust….încet, să mă joc…să ne jucăm…îmbrăţişează-mă...am nevoie…până la capăt…
- *Hmmmmmmm, îmi place cum simţi….*
- Hai…..îţi simt mâinile pe mine…atingerea ta, chiar şi virtuală, îmi dă fiori….
- *Ahhhh cât îmi place asta, să te ating cu mâna peste tot, ….mai trimite....*
- Ai mână mare ....
- *E perfectă pentru tine….crede-mă….*
- Gustă-mă....
- *Ce gust ai…?*

- Nu ştiu...
- *O să te gust eu şi îţi voi spune ....*
- Fă-o, vreau s-o faci….. între noi doi există deja dorinţă…..împlineşte-mi-o …încet, încet …cu tine vreau încet, atentă să nu scap nimic…din plăcerea ta…a noastră…
- *Hmmmmm, îmi place cum simţi...*
- …plăcerea interzisă, ascunsă….liberă…plăcerea trupurilor noastre goale…
- *Mai trimite-mi o poză , te rog….*
- Da….spune-mi că ţi-ar plăcea să fii acolo…… să-mi faci ce vrei tu, ce simţi tu…..
- *Hmmm...ce sfârcuri, le-aş muşca încet….*
- HAI….
- *HMMMMM*
- Ce e?
- *Să fie adevărat? Mă tot întreb…..*
- Trebuie să probezi real…..Ţi-am arătat prea multe…ce mai rămâne? Nu mai rămâne nimic….
- *Cum să nu mai rămână…..rămân o grămadă...*
- Da, aşa este, cu cât dai mai mult, rămâne mai mult….
- *Ai promis o fotografie, aştept...mă ţii erect şi-mi place….*
- Nu te doare?
- *Uneori da...trimite-mi poze….*

- Ai răbdare, am zis!
- *Ai făcut-o cu doi bărbaţi?*
- Nu!
- *Sau cu o femeie?*
- NU!
- *Sau cu o femeie şi un bărbat?*
- NU!
- *Nici eu, dar am fantezii şi imaginaţie…*
- Unele lucruri nu se pot spune în cuvinte….tot ce simt acum este un „corp”, atins, mângâiat, dezgolit în faţa ta…
- *Mi-ar plăcea să am două penisuri să te penetrez cu amândouă*!
- Imaginaţia mea s-a oprit la mâinile tale, buzele tale, la tine….visez doar cu tine…
- *Şi eu, la buzele şi clitorisul tău….la limba ta…pe mine….*
- *Trimite…*
- Trimit….
- *Ahh, ce buze frumoase, ce clitoris, l-aş strânge între buze, între dinţi, degete….mai trimite…..trimite*-mi detalii, trimite-mi *tot…..*
- Am trimis...
- *Am primit-o şi mă văd în ea….o să mă laşi să-ţi fac eu poze?*

- Da, dar după.....

- *Şi înainte şi după şi în timp ce.....fără faţă, doar sexele, să nu avem panici….*

- Corect...

- *Dar să mă laşi să-ţi fac poze aşa….*

- Bine, sincer, nu aceasta este dorinţa mea arzătoare.....

- *Ştiu, ştiu cum o să stau în tine....*

- O să stai perfect….

- *Trimite…….*

- *Am fost la filmare...o surpriză plăcută toate fotografiile....am erecţie, chiar acum mă uit la ele...îmi imaginez cum te sărut, cum te penetrez, cum te ling....mai trimite-mi, ţine-mă excitat………..*

- Nu crezi că întrec măsura cu atâtea poze?

- *Nu întreci, ce nu înţelegi? Trimite-mi.....*

- Eşti nerăbdător!?

- *Sunt, m-ai făcut să fiu, m-ai făcut să te doresc….vreau să te văd, vreau să văd, vreau să simt.....*

- Nu sunt toate fotografiile reuşite …

- *Sunt foarte bine…......*

- Uite, asta nu e bună….

- *Ahhhh ce provocatoare.....vreau s-o văd, mai vreau, ce pofte-mi faci.....*

- Mi se par scârboase....uite!
- *Ahh, asta-mi place mult. Cum ţi se pare scârboasă??? E minunată. O simt, o văd în faţa mea! Mai trimite-mi! Trimite-mi cele pe care le consideri scârboase! Vreau să le văd!*
- *Da! Ah! O să intru tot în tine....*
- Mă ţii excitată....nu mai pot gândi nimic.....
- *Dacă ai şti ce excitat sunt eu....hai trimite...*
- Încerc doar ....
- *M-am masturbat după fotografiile tale.....*
- O zi bună, cu efecte maxime......să ai..
- *Va fi.....mai trimite-mi, să nu le ştergi....sunt de efect şi cu efect.*
- Pentru mine sunt de efect doar dacă le priveşti tu.....
- *Ah, ce-mi place....*
- Ce-ţi place....?
- *Cum se vede şi îmi imaginez cum se simte.....*
- Se simte...
- *Ştiu, foarte excitant.....*
- *Îmi place enorm ce văd....*
- Priveşte.....
- *Ah, da....şi cu mine acolo....mă excită să văd....*
- Dacă ai fi....
- *Te-aş ajuta eu .. ..ahhh...*

- Fă-o....

- *Să fac, să facem, să privim, să conştientizăm plăcerea…....*

- Ai văzut ….?

- *Toate….mai vreau, ieri şi azi a fost impact magic…....*

- Te inspir?

- *Mă descopăr cât de mult îmi place….*

- Prea multe poze….într-o zi te vei sătura cu privitul.....

- *Niciodată…....ştiind că sunt făcute pentru mine....*

- Pentru tine sunt, am visat că poate să fie real…..

- *O să fie, dacă ne dorim.....*

- Îmi doresc…

- *Iar filmez erect……*

- …..nimic …nu te poate înlocui……..

- *Aşa este..asta zic şi eu….şi abia aştept, nu mi s-a mai întâmplat până acum să mă joc, să fiu lăsat să mă joc cu o femeie…..era o dorinţă a mea şi uite că se întâmplă…..abia aştept să ne vedem….ahhh, ce frumoasă e….*

- Şi eu aştept…

- *Ne vom satisface fanteziile.....*

- Da, putem încerca, de ce nu?

- *Spune-mi o dorinţă, o fantezie neîmplinită……...*

- Acum nu mă pot gândi la fantezii….fantezia mea este împlinirea a tot ce am simţit aici, virtual, alături de tine…apropieri imaginare care mă înnebunesc ….îmi doresc să mă desprind, să plutesc…să visăm amândoi …acelaşi vis..

- *Este dorinţă…..*

- Dacă nu ne grăbim, vor veni şi fanteziile…..am imaginaţie….

- *Cred, simt, semănăm….Mai trimite-mi fotografii…..*

- Da, cred că semănăm....

- *Trimite-mi poze, trimite-mi orice….*

- Îţi trimit….

- *Vai, asta mă face să pulsez…….cât de excitant este….*

- Ştiam, mă gândesc cum ar arăta penisul tău acolo….să mă apese….

- *O să intru şi o să fac tot ce-mi ceri, simţi, doreşti….*

- Mi-ar plăcea să se întâmple cel puţin 50% din tot ce am visat aici cu tine….doresc prea mult?

- *Vino tu în Bucureşti…..*

- *Ce faci?*

- Gata cu pozele că exagerez……….

- *Nu exagerezi……..Vreau să fie adevărat…..poate reuşeşti să vii o zi... sunt chemat la treabă….*

- De fiecare dată m-am simţit lângă tine....încercând să gust ca legată la ochi...din mâncare dorită...
- *Ce dimineaţă frumoasă mi-ai făcut….*
- Şi azi te vreau!
- *Şi eu pe tine!!!*
- *Abia aştept să-mi spui, ia-mă....*
- Ia-mă, sărută-mă..
- *Da, ahhh ce mi-ar plăcea să te sărut acum….mai trimite-mi…ce faci?*
- Am fost la cumpărături…mi-ai lipsit….vorbesc serios…
- *Şi eu…vorbesc serios…trimite…*
- Trimit …mă trimit……
- *Fă-mă să-mi doresc…..să pulseze ....sunt erect…vreau să mă săruţi, să-ţi simt buzele peste tot…..*
- Mă doare că nu eşti….o durere amestecată cu plăcere....
- *Ştii că mi-am dorit o femeie care să simtă astfel….să mă lase…să-mi ofere totul….durere amestecată cu plăcere….Când vii?*
- *Hai trimite-mi poze, hai te rog! Să-mi trimiţi ce nu mi-ai trimis, hai!*
- Ok! Ai răbdare, poţi?
- *Da! Cum eşti îmbrăcată*?
- Acum mă îmbrac pentru tine în negru………

- *Hai arată-mi, mă uit încontinuu la tine……….*
- Imediat! Gata….uite…
- *Ah, cât de sexy eşti!!!!!*
- *Mi-ar plăcea să-ţi ating sânii, sfârcurile…..O să mă laşi??*
- Orice simţi tu că trebuie… că-mi lipseşte….
- *Bună dimineaţa!*
- Bună dimineaţa, ar fi şi mai bună dacă aş lenevi acum lângă tine în pat!
- *Trimite, ai promis…..*
- Doar poze şi iar poze….tu chiar nu înţelegi că eu nu mă joc din plictiseală? Îmi doresc real absolut tot ce am visat aici! Nu voi putea niciodată să-ţi spun în cuvinte sau imagini cât îmi doresc……..
- *Nu vreau doar poze şi eu vreau real…..dar e plăcut să văd ce ştiu că o să am…..*
- Eu n-am văzut ce o să am….dar ştiu exact ce îmi doresc…….adică pe tine…imaginile se pierd în timp….senzaţiile rămân…
- *Ai dreptate, dar nu neg faptul că m-au excitat pozele tale….poate am insistat prea mult cu fotografiile, dar m-ai incitat, excitat şi îmi doream să văd mai mult şi mai mult….*
- Da, a fost o nebunie…plăcută…unică……..

- *Să pot să-mi imaginez că eşti, este şi va rămâne o plăcere....*
- Nu vreau să te provoc mai mult....
- *Îmi place să mă provoci....*
- Este doar virtual ….
- *Este excitant....*
- Da, dar mă tem să nu depăşesc măsura, că pot părea ceea ce nu sunt….nu ştiu câte femei ar face ceea ce am făcut eu aici cu tine, nu cred că au curaj…
- *Aşa cred şi eu....Cu nimeni nu am vorbit şi nu am comunicat aşa cum am făcut-o cu tine....*
- Putem vorbi despre ce vrei tu…
- *Trimite-mi fotografii, mai vreau....abia aştept să le am în faţă....mă inspiră...*
- Aşa să fie….
- *O să am ocazia?*
- DA!!!!
- *Când vii în Bucureşti?*
- În curând, sper....ar trebui cel puţin să încercăm…
- *Aşa zic şi eu....*
- *Îmi mai trimiţi?*
- Ştii la ce visez acum?

- *Ştiu....trimite-mi....m-ai făcut să-mi spun dorinţele şi asta înseamnă mult, te vreau.*

- Trimit!

- *Ah, cât îmi place, parcă mă aştepţi....hai în faţa mea, desfă-te....*

- Desfă-mă tu….

- *Pot să-ţi spun că am erecţie când vorbesc cu tine....*

- Te simt!

- *Arată-mi....vreau să te simt excitată....*

- Sunt….acum a ta…

- *Hai arată-mi, mă înnebuneşti....este prea frumos şi uneori mă gândesc că nu e adevărat....*

- *Nu ai scos numărul de telefon, deci te poate suna oricine....*

- Îl scot, l-am lăsat pentru tine….uite, l-am şters acum….

- *E tot acolo...*

- La mine nu mai este…..

- *...sunt pe iPhone şi când accesez numele tău, apare numărul de telefon....*

- Poate l-ai reţinut în memorie…

- *Da, aşa este....bine, nu contează..*

- Pentru mine contează….

- *TE VREAU…..*

- Şi eu te vreau….
- *Când viiiiii?*
- Cât de curând!
- *Să vedem ce simţim unul faţă de celălalt…..*

Oare trebuie să fac o pauză? Mesajele au fost mult mai multe, mai picante, multe fantezii, dorinţe. Risc să mă îndrăgostesc virtual de tine şi nici nu te-am cunoscut real. Îmi interzic sentimentul acesta care m-ar putea face să sufăr. Nu e cazul să rostesc cuvântul iubire. Nu mă pot îndrăgosti virtual. Nu mă pot îndrăgosti virtual? Ce ştiu eu despre iubire? Totul şi aproape nimic. Nu….nu e bine…din nou greşesc, visez….Trebuie să mă trezesc la realitate….Iubirea nu e făcută pentru mine. Şi totuşi iubirea e făcută pentru noi oamenii sau noi suntem făcuţi pentru iubire! Iubirea e un destin care trece prin viaţa noastră, şuvoiul lui ne mişcă inimile, nimic nu mai există în noi decât celălalt, îl clădim în noi, indiferent dacă primim sau nu, indiferent dacă e real sau virtual. Ne răscumpărăm prin celălalt, agăţând totul în cuiul uitării, nu mai contează trecutul, contează doar prezentul. Sensul fiecărui pas este doar alături de *el*. Nu alergăm, alunecăm ca pe un tobogan invizibil, urcând de fapt un munte. Am doar o imagine, imaginea ta şi mesajele. Din cuvintele noastre s-a născut o foame a trupurilor, ecouri pe care încă le

aud, clădind apropierile şi braţele care doresc să mă înlănţuie, să mă copleşească. Astfel am visat, astfel am simţit. Trăiesc din cuvintele: *te vreau*…cuvinte deschise ca o poartă spre mine şi spre tine. Deocamdată îmi ţin răsuflarea şi aştept. Totul se poate nărui într-o clipă. Acum este frumos, rezonăm pe aceeaşi temă, avem aceeaşi carne, acelaşi sânge, nu există contradicţii între dorinţele noastre, cel puţin virtual. Cum ai spus tu, este magic. Cuvintele noastre nu ascund răspunsuri la întrebări încă nespuse, dar întrebări există şi ele vor urma.

- *La început am crezut că o faci pe bani.*
- CUM?????
- *Apoi, că genul acesta de discuţii îţi face plăcere. Sau pentru a câştiga ceva sau pentru a mă nu ştiu ce şi nu ştiu cum.*
- Acum chiar m-ai dat pe spate. Mă distruge ce-mi spui!
- *Sper să înţelegi şi să nu le încasezi decât ca pe nişte nelinişti sau gânduri parazitare ale unui prieten….*
- Astăzi imaginaţia ta mă răneşte…..nici nu ştiu ce să-ţi răspund, nu sunt de meserie, nu mă distrez, am fost sinceră, mi-a făcut plăcere….
- *Mă bucur! Şi mie îmi face plăcere. Dar nu pot să nu mă gândesc că poate fi oricine. Înţelegi?*
- Încerc!

- *Ştii că sunt căsătorit?*
- Da!
- *Ştii că am copii?*
- Da!
- *Nu vreau să intru în scandaluri şi altele cu presa....*
- ….aiurea, cred că trebuia să vorbim asta de la început.
- *Am muncit mult şi nu vreau să dau cu piciorul pentru că mi-am dat frâu liber dorinţelor şi imaginaţiei.*
- Iată în sfârşit logica ta care schimbă destinul întâlnirii noastre de aici. Logica muşcă întotdeauna şi poate ucide totul într-o clipă. Dar înţeleg…Nu sunt ceea ce gândeşti tu….
- *Mă bucur….*
- *Acum înţelegi de ce mă simt vulnerabil şi descoperit în tot acest dialog, în toată comunicarea asta? Mi-e frică de oamenii care sunt puşi să îţi facă rău încercând să câştige ceva. Nu am bani, nu am nimic, doar bucuria de-a trăi şi de-a face totul cu poftă.*
- Înţeleg….trebuie să ne oprim….de fapt nu ai de unde să ştii, nu sunt o persoană mizerabilă, n-am intenţii murdare.
- *Am spus ce am gândit....*
- Iar eu îţi spun că ai gândit greşit.

- *Dar este normal să-ţi treacă tot felul de gânduri prin cap şi să iei totul în calcul.... mă bucur că am lămurit unele lucruri....*

- *Vino în Bucureşti....*

- Poate este mai bine să întrerupem corespondenţa….am aşteptat să vorbim, îmi pregătisem poze, nu cred că mai este cazul dacă nu ai încredere…sunt derutată……nu ştiu ce să fac…

- *Vreau...te vreau....*

- Şi eu vreau….dar mă ucizi cu logica …..cu neîncrederea. Dacă în mintea ta s-au derulat scenarii delirante despre mine, îmi pare rău....şi nu vreau regrete sau păreri de rău......

- *Iartă-mă şi înţelege….*

- Ce să înţeleg....*?*

- *Panicile mele...Este prea frumos şi uneori mă gândesc că nu este adevărat…*

- Dacă ţi se pare frumos, nu ucide. Termină te rog, nimic din ce ai gândit nu este adevărat, este falsssssss.

- *Când vii în Bucureşti….? Ar trebui să ne vedem .....*

- Când îţi vor trece suspiciunile….sper cât de curând. Acum calmează-te şi dă-mi înapoi bucuria de-a conversa cu tine, de-a simţi cu tine….azi mi-ai furat-o.

- *TE VREAU!*

- Şi eu te vreau, dacă poţi înţelege…
- *Mai pune-mi o fotografie acum, vreau încă una…ultima…*
- Ţi-am trimis…..te iau cu mine în pat…..
- *Da. Somn bun. Şi nu mai trimite fotografii, aştept să ne întâlnim.*
- Şi eu aştept...

Încerc să înţeleg. Nu am ce să-ţi explic şi cum să-ţi explic să înţelegi. Ar trebui să-ţi demonstrez, de la distanţă nu am cum. Ţi-am cerut în tot acest dialog să mă doreşti, am simţit că mă doreşti puternic, a fost mai mult decât mi-am închipuit. De fiecare dată când îmi făceam poze mă dezbrăcam lent, dezvelindu-mă în faţa aparatului, simţindu-ţi prezenţa, dorinţa ta suprapusă propriei mele dorinţe. În imaginaţia mea ne iubeam, făceam sex, ne mângâiam, ţipam şi câte şi mai câte. Nu mi-e bine deloc. Am născocit un joc al dorinţelor, al provocărilor erotice, ţi-aş fi spus de multe ori cât mi-aş dori să fac dragoste cu tine. Plăcerea, pasiunea pe care am simţit-o aici s-a risipit într-o secundă. Într-o secundă ai aruncat toată lumina în întuneric, beznă totală. Deşteptarea!!! Mi-ai arătat o faţă a nopţii care m-a făcut să tremur de spaimă, în locul nopţii altfel visate, o noapte cu gust şi miros de flori nemaiîntâlnite. Îmi bate inima foarte puternic şi toată bucuria pe care mi-o dădeau înainte

mesajele tale s-a transformat într-o grămadă de pietre cu care ai aruncat în mine. Dar nu mă cunoşti. Esenţa a ceea ce am simţit este mai mult decât colţul bolovanilor care m-au rănit. Panica ta va exista întotdeauna între noi doi. Se ridică asemenea unui zid în calea luminii mele. Umbra lui îmi dă frisoane, îmi este frig. M-am grăbit….oare? M-am grăbit să-ţi răspund mesajelor……*vreau să te cunosc şi nu mă întreba de ce*….? Dar am fost sinceră, nu-mi fac reproşuri, nimic din ce am făcut sau spus nu consider că mi-a jignit demnitatea. Te-ai înşelat asupra mea. Am trăit oare, am gândit oare într-o direcţie greşită? Am ignorat direcţia bună? M-a luat valul. Ai scos la lumină nişte gânduri, asta este. M-am lăsat furată de cuvintele care mi-au făcut zilele şi nopţile mai puţin solitare. Dar înţeleg, înţeleg, se petrec şi se aud atât de multe poveşti, atâtea capcane întinse de oameni cu interese meschine. Îţi dau dreptate. Acum mă trezesc. Eu trăiesc în altă lume, puţin naivă, aici, sub carapacea mea, nu se petrec astfel de lucruri murdare. Parcă m-ai abandonat, sunt într-o maşină care nu mai are şofer, iar eu nu ştiu să conduc. Am rămas în mijlocul drumului, în mijlocul călătoriei. Gândurile tale parazitare, din laşitate, din teamă zic eu sau alte motive raţionale, au oprit jocul. Aşa că nu pot să regret decât acest final brusc. M-ai condus acolo unde ai vrut, ţi-am spus şi trimis ce ai dorit tu, dar am dorit şi eu. Ai condus jocul, ai făcut

regulile şi l-ai oprit de teama de a nu-ţi fi distrusă imaginea. De ce să mă plâng, am acceptat. Pentru mine, dar nu îţi voi mărturisi, jocul a luat sfârşit. Am fost câteva săptămâni magnetizată de forţa dorinţelor cred reciproce, acum s-a demagnetizat totul. Aş fi dorit să nu fie aşa. Aş fi dorit întâlnirea cu tine ca o continuare firească a mesajelor noastre. Acesta ar fi fost un joc perfect, ar fi fost noapte şi zi după dorinţa noastră. Acum mă simt murdară, mă simt acoperită de-o scoarţă de copac care se strânge în jurul meu, nu mă lasă să respir, mă zgârie. M-am rănit singură, singură trebuie să-mi cos rănile, doare, nu doare, rămân cusăturile, dar carnea are puterea să se regenereze, să le ascundă. Trebuia să taci. Să taci ori de câte ori imaginaţia ta strigă şi deşteaptă ceva în tine, mai ales că limbajul trupurilor nostru a fost la fel, ar fi trebuit să te bucuri şi să laşi logica de-o parte, parcă ai dispreţuit tot ce m-a convins că mă vrei, că te vreau. Mai mult decât atât, totul mi se pare de neclintit. „Atingerea" ta virtuală a aprins un foc între noi, acum ai turnat un pic de apă să-l mai domoleşti….orice joc are un început şi un sfârşit, ca toate de pe lumea aceasta…era prea frumos să fie adevărat…ai avut dreptate.

- Bună dimineaţa. Azi mă simt mai bine....până aseară m-am simţi o femeie dorită, aseară m-am simţit o infractoare, cu

ghilimele spus.....care ţi-ar face rău, te-a provocat fantazând alături de tine, dar cu gânduri meschine....CÂND REALITATEA ESTE ALTA....

- *Hai, când ajungi în Bucureşti?*
- Ai răbdare, mi-ai spus că ai învăţat să ai răbdare. Când ajung îţi dau un semn, un sms. Te sărut.
- *Aştept semn*!

Mă privesc în oglindă. Am încă sâni provocatori, acoperiţi de tricou, nişte proeminenţe care palpită senzual la fiecare mişcare. Am talie definită, un corp destul de bine proporţionat, picioarele subţiri, elegante. Le-ai văzut în atâtea fotografii, răscolindu-te detaliile pe care fără pudoare ţi le-am trimis, simţindu-ţi plăcerea, tulburarea ca bărbat şi atât.

Nu pot să spun că s-au născut sentimente în celulele mele, dar există dorinţe, o relaţie fizică, chimică, adică am simţit atracţie…virtuală…..a circulat dorinţa între noi, luată încet de vâltoarea imaginaţiei, a pasiunii. Detaliile care mi se păreau vulgare au alimentat-o, simţurile noastre au explodat, s-au ridicat deasupra raţiunii. De ce să-mi fac acum reproşuri? Ne-am jucat! Ne-am înşelat în cuvinte? Nu, cred că totul a fost spus adevărat. Eu n-am trădat. Bune, rele, interzise sau nu, vreau să gust din fructele acestei întâlniri virtuale. Aş fi vrut să-ţi spun

acum că sunt fericită că ne vom întâlni real. Întâlnirea este soluţia, deznodământul, puterea ei o vom simţi atunci când se va împlini. Trăiesc direcţia spre tine cu îndoială.

Nu ţi-am spus cum am visat întâlnirea. Am visat-o frumos, în liniştea nopţii, străbătută de fiorul cald al îmbrăţişărilor care-mi vor încorda carnea şi nervii, inundându-mă, răscolindu-mă de tine. Nu exagerez dorinţa, nu mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla acum sau după. Cu respiraţii agitate, îţi smulg înghiţituri scurte, călătorind prin mine, îmbrăţişându-ţi conturul, strângându-l între sânii fierbinţi, rugându-te să-ţi ei răsplata. Îmi doresc umbra ta întinsă peste mine în orele când nu-mi vei mai cere nimic, doar să întrec măsura în beţia cărnii tale. Rătăceşte în mine, caută noaptea în golul meu, umple-mă cu ecourile plăcerii tale. Apropie-ţi pleoapele de mine, respiră-mă, desfă-mă să mă poţi cunoaşte. Eliberează-mă să te pot primi din nou. Cam aşa am visat, spus frumos, am visat întâlnirea ca pe un cadou strălucitor agăţat în bradul de Crăciun. Dar nu e Crăciun, e o zi obişnuită.

Gata cu visarea. Nu ştiu dacă viaţa a fost darnică cu mine, aşa că ar trebui să renunţ la vise aproape imposibil de realizat. Dar *totul este posibil şi poate fi gustat*…..sunt cuvintele tale… deocamdată mă simt prinsă într-o capcană. În parte am contribuit la construcţia ei. Nu ştiu dacă merit sau nu ceea ce mi

se întâmplă. Adevărul este încă departe de mine. Dacă m-ai judecat greşit, ai făcut-o pentru că nu mă cunoşti. Ar trebui să-ţi ofer timp ca lucrurile să se sedimenteze pentru a mă descoperi aşa cum sunt în realitate, dar nu ai avut răbdare să afli şi nici interes major. Este normal de fapt.

Aş vrea să vin în Bucureşti Ar trebui să apelez la logică pentru a-mi da seama care sunt punctele slabe ale acestui drum. Recitind mesajele noastre îmi vine să mă urc în primul tren, să plec spre tine. Comunicarea dintre noi s-a deteriorat. Fiecare crede că în spatele cuvintelor sau al tăcerii se află altceva, alte gânduri, alte sentimente, fiecare dintre noi lasă loc scenariilor, unele frumoase, altele lipsite de armonie. Decizia mea e luată. Pentru a risipi panica şi ceaţa din jurul meu, trebuie să ne întâlnim. Câteodată ajung să regret lucruri pe care nu le-am făcut, pe care îmi doresc să nu le fi amânat atât, pe care îmi doresc să nu fi ezitat să le fac şi pentru care merită să-mi iau inima-n dinţi..."nu acum” s-ar putea să însemne “niciodată” şi foarte, foarte rar..."altă dată"...

Să facem o recapitulare scurtă. Ai făcut deja un pas înapoi cu panica şi neîncrederea ta. Să nu uit că eşti un bărbat căsătorit. Trebuia să mă gândesc la asta acum 2 luni de zile când am acceptat dialogul cu tine. Ţi-ai amintit brusc şi tu. Dar ai nevoie de „socializare”, adică „schimburi culturale”. Ele te ţin în

formă? Internetul îţi oferă şanse maxime. Cetatea are atât de multe „Elene” abordabile la pachet cu tot ce îţi place şi îţi doreşti. Flirtezi doar? În cazul meu te-am trezit la viaţă, ţi-am trezit la viaţă hormonii care au cam luat-o razna, recunosc că te-am încurajat. Am greşit? A avea o relaţie secretă te ţine în formă? Te ascunzi, citind în baie sau retras într-un colţ mesajele, aşteptându-le, verificând căsuţa poştală cât mai des posibil? Joci un rol şi în viaţa de zi cu zi, rolul amantului infidel? Nu am răspunsuri la aceste întrebări.

Nu prea poţi avea încrederea în nimeni şi nimic, mai ales în relaţiile acestea antamate pe internet. Ideal ar fi fost să vii tu, aşa cum ai scris, dar… Cu cât momentul întâlnirii se amână, cu atât interesul tău va scădea sau va dispărea de tot. Acord prea mult timp acestei relaţii virtuale pe care acum n-o văd finalizată printr-o întâlnire. Schimbările pot apărea în orice moment. Ar trebui să fiu mai temperată în planuri şi vise, să nu mă las furată de iluzii, de imaginaţia care a luat foc aici alături de tine. Dar, pentru a-ţi risipi îndoielile şi pentru a mă ţine de cuvânt, ar trebuie să-mi dau o şansă, cel puţin pentru imaginea mea. Timpul petrecut aici cu tine a fost atât de scurt, ştiu că nimic nu durează veşnic, mai ales momentele frumoase….. visele, risipite brutal de realitate.

Aş vrea să adorm, iar dimineaţa să mă trezesc liniştită, să uit dimensiunile acestei crize care balansează acum între dorinţă şi ezitare. În continuare învăţ. Unde îmi este de fiecare dată capul?

- Îmi lipseşti câteodată dimineaţa, pe stomacul gol…..eşti bine?
- *Cât se poate de….TU?*
- Bine!
- *Nu ai dat semn după cum ai spus….*
- Mai este timp……
- *Da, dar ai spus că dai semn, că abia aştepţi, că bla, bla, bla…..am înţeles…*
- Mereu eşti nerăbdător….
- *Ba deloc…*
- Îmi lipseşti….
- *Îţi lipsesc? Cum aşa?*
- Uite aşa, într-un fel…..
- *Adică???*
- Adică aşa cum nu înţelegi tu……îmi lipseşte energia ta sexuală…îmi lipseşte visul cu tine…
- *Suntem OK! Care este problema? Aştept un semn…..*
- Ai uitat?
- *Cum să uit!?*

- Buna dimineaţa…..no answer!
- Am căzut în dizgraţie?
- Luni te aştept la ceai…..
- *Sunt plecat din Bucureşti*…………

Are rost să fac această călătorie? Scopul ei era unul singur, acela de-a te întâlni. Momentul nostru a trecut. Cred că „joci” deja într-un alt „film”. Şi totuşi fac acest drum, trebuie să-l fac, dorinţele rostite sau nerostite îmi dau impulsul necesar, chiar dacă realitatea va destrăma visul.

Traversez timpul, oraşul, oraşul tău în care am ajuns, dar nu ne-am întâlnit. Nu sunt mulţumită de mine. Toamna îşi face simţită prezenţa, vântul şuieră printre ramurile dezgolite, se ascunde între ridurile scoarţei copacilor ca în nişte mici cochilii, casele mi se par mari, le citesc trecutul şi îmi amintesc din trecutul meu. Nu doream să se întâmple astfel, de fapt nici nu mai ştiu acum ce am dorit, de ce am dorit. A fost o pornire, iarăşi îmi zic, aşa a fost să fie. Am umplut rapid un timp gol, recunosc că am sperat. Aerul respirat cu tine nu mirosea a toamnă, aşteptam cu nerăbdare dimineţile să-ţi scriu, nu mă gândeam ce se află în spatele acestor momente care m-au fascinat. Trupul pe care l-ai văzut în fotografii îl simt acum descarnat, slăbit, uscat. Parcă mă clatin pe picioare de foame.

Cât de trist! De ce n-ai acceptat invitaţia? Am ajuns real aproape de tine, mă plimb singură, vorbesc singură. Îmi repet în gând cuvintele pe care ţi le-aş fi spus, turui fără să mă audă nimeni, ca o moară stricată. Strada mi se pare în lumina serii un şir de regrete, pustie, doar umbre întinse pe pavaj, asemenea unor feţe cu zâmbete largi şi diforme. Se întunecă repede. Câte-o fracţiunii de secundă zăresc umbra chipului tău în lumina candelabrelor de pe stradă, atât cât m-ai lăsat să văd în fotografiile tale. Trec prin stări sufleteşti triste care-mi dau o sfârşeală a trupului şi a minţii. Încerc să mă adun, sunt neatentă cu mine, cu viaţa mea şi cui îi pasă. Mă surprind doar după ce răul l-am provocat, doar după ce zăresc apusul răsăritului. Punct, dar punctul, cum ai spus tu, este un început.

Da, a fost totul o joacă sau a început cu o joacă, s-a transformat în dorinţă, totul ar fi trebuit să se întâmple atunci, să nu amân. Lucrurile pe care nu le trăim la momentul potrivit, nu le mai trăim niciodată. Fanteziile şi nebunia ta mi-au făcut mult bine, recunosc că dialogul nu-mi mai era de ajuns, am vrut şi eu mai mult, aşa cum tu îmi cereai fotografii.

Mă întorc din nou în faţa computerului. Îmi fac un alt cont, alt nume şi primesc deja acceptul tău şi primele cuvinte şi poate voi primi răspuns întrebărilor nespuse!

- *Salutare!*

- Salut

- *Ce faci?*

- *Pentru mine, te iau cu maşina şi te duc înapoi!*

- Eu? Pentru tine?

- *Scuze, era pentru un prieten!*

- Atunci îţi face amicul!

- *Scuze, noi nu ne ştim, aşa-i?*

- NU!

- *Vrei să ne cunoaşte, să bem un vin?*

- Adevăr sau provocare! Şi ce faci cu prietenul?

- *Fumam o ţigară, dar nu este cazul, nu se adună gaşca*!

- Şi amicul?

- *Îl rugasem să-mi aducă ceva….*

- Noi doi, adică tu şi eu…..şi gaşca…?

- *Da, noi doi, fiecare se reorganizează….*

- Aha!

- *Dacă vrei să ne cunoaştem, te invit să bem un vin şi să schimbăm o vorbă la o ţigară…*

- Aşa pe bune?

- *Da cum altfel…..*

- Nu te-ai organizat şi tu de weekend?

- *Ei nu, dar sunt bine eu!*

- Ai fost bolnav şi acum eşti bine? Ce boală ai avut, dacă mi se ia?

- *Hahahahaha! Zi, ai chef să vezi o mutră nouă?*

- ÎHHHH, eşti mutră?

- *Am înţeles, voi încasa refuzul tău sub forma întrebărilor cu demnitate….*

- Nu e refuz, dar m-ai luat aşa pe fugă…..

- *Iartă-mă, reiau!*

- Ai băut deja de îţi ceri iertare?....

- *Mi-ar plăcea să ne vedem la un pahar de orice. Vrei să ne cunoaştem*?

- Eşti grăbit?

- *Deloc!*

- Cred că e prea mult, tu eşti actor, iar eu….

- *Dar azi e o zi liberă după multe zile şi este zi de socializare….*

- Nu mai spune…. şi vrei să socializezi la un pahar…

- *Sau la bec…..*

- Pe stradă?

- *Stradă, maşină, cârciumă, pe malul unei lac…..pe trotuar, în faţa blocului, nu are importanţă…..*

- ..pe scaun, pe masă, pe jos, pe fotoliu….

- …am înţeles cum este cu socializarea……

- *Se înţelege că nu ai chef…..*
- Hopa, acolo scrie la tine merried….şi e sâmbătă seara….
- *Nu are rost discuţia…mulţumesc pentru informaţie….*
- Eviţi…..
- *Şi nu te-am cerut în căsătorie, ar fi fost frumos să ne cunoaştem…*
- Mai avem timp pentru asta….
- *Iartă-mă pentru îndrăzneală, îmi cer scuze….*
- Accept scuzele la un pahar de vin şi eu sunt căsătorită….
- *Felicitări!*
- Te deranjează?
- *Pe mine? Nu mă deranjează multe lucruri!*
- Bine că poţi evada din când în când....
- *Nu se numeşte evadare..*
- Dar cum?
- *Se numeşte plăcerea de-a cunoaşte noi oameni, de-a te hrăni cu noi energii, educaţii şi culturi….*
- Nu m-am gândit la asta!
- *Deci, poţi evada o juma de oră?*
- Mai greu, dacă era în timpul săptămânii era mai simplu, dar aşa, unde să spun că evadez? Încerc, ia vinul! Dacă nu, vezi că aveai pe cineva...*te iau cu maşina şi te duc înapoi….*

- *Îl iau, era vorba despre un prieten. În ce zonă stai, poate suntem vecini?...dar ai spus doar aşa...Seară frumoasă...*

- N-am spus doar aşa, dar înţelegi, nu sunt singură acasă….

- *Înţeleg, spune-mi, ne vedem sau nu...?*

- Nu pot pleca, nu merge, nu am motiv să ies la ora aceasta….

- *Ne-am fi amuzat....*

- Găseşti ceva pe aici dacă e aşa urgent..

- *Nu e urgent, dar am un feeling bun, voi învăţa textul pentru filmare...am avea ce să vorbim, eşti un om minunat....*

- Nu cred că te-aş putea ajuta…nu faci parte din lumea mea....

- *Asta e frumuseţea întâlnirii...*

- Tu ai chef de învăţat, eu n-am învăţat prea mult în viaţa mea…

- *Dar cred că ai alte calităţi umane...*

- Da, alte calităţi care nu se văd, dar se simt….cunosc textul….

- *Vom povesti, lasă un semn aici când ai chef să evadezi la o vorbă cu un prieten....mi-ar plăcea să te cunosc...*

- Un prieten, adică tu…?

Uite aşa continui povestea, inventez, sunt măritată, am un soţ acasă. Sunt o altă persoană…un alt joc. Nu încep încă să mă învinovăţesc, n-are sens. E un test.

- Bună. Cum e cafeaua ta?
- *Cum ai dormit?*
- Bine!
- *Ce faci azi?*
- Acasă…tu?
- *Vorbesc cu tine, mă îmbrac, o să ies să beau o cafea…*
- Singur?
- *Cu o prietenă şi prietena ei, undeva în centru.*
- O, cu două! Te invidiez. Dacă erai singur aş fi ieşit la piaţă…dar te-ai organizat deja.
- *Este fix o întâlnire prietenească. Spune-mi poţi ieşi? Anulez totul.*
- Nu, du-te cu prietenele, nu e frumos să anulezi.
- *Ele merg şi m-am agăţat de ele. Nu mai insist. Nu-mi place să mă rog de om.*
- Dar nu e frumos să zici una şi să faci alta.
- *Nu vrei, nu vrei. Ştiu eu mai bine ce e frumos şi ce nu. Plus că ştiu cum să vorbesc cu prietenii mei. În fine.*
- Acum mă iei cam tare.

- *Nu te iau în niciun fel, dar prea îţi faci tu griji pentru mine.*

- Ziceam doar…

- *Dar dacă poţi ieşi, hai să ne vede, nu o mai da la întors…*

- Eşti nervos de dimineaţă…n-ai băut aseară? …şi nu-mi fac griji, faci ce vrei tu…

- *Şi atunci? Asta este problema, că nu mă duc la cafea după cum am spus? Am zis că dacă vrei şi poţi, hai să bem o cafea!*

- Ţi-am zis, nu e frumos să anulezi…

- *Ce îţi pasă ţie dacă e frumos sau nu să zic una şi să fac alta….sunt prieteni şi înţeleg, nu mă aşteaptă...prea multă morală...*

- Nu ies, eşti prea agitat şi pornit…

- *Nu sunt agitat, dar urmăreşte conversaţia….*

- Tu eşti foarte liber şi poţi să faci orice, eu nu prea…

- *Da, sunt şi înţeleg situaţia ta, dar prea o*-ntorci *ca la Ploieşti…*

- Eşti cam nebunatic, eu de abia m-am potolit...

- *Te suceşti şi mai cred că nici nu vrei să ne vedem….*

- Nu-mi fă morală..

- *Te joci aşa, îţi explic dialogul..cuvinte goale.*

- Ascultă, am 48 de ani, sunt căsătorită, tu ai 35, îţi dai seama?

- *ŞI?*
- E periculos să mă întâlnesc cu tine!
- *Am înţeles!*
- Dacă eram mai tânără cu 10 ani, ne îmbătam aseară sau naiba ştie, dar aşa….?
- *Deci am dreptate, nu vrei..*
- Cum zici tu….
- *Eu vreau, dar tu îţi faci prea multe probleme…*
- Nu îmi fac probleme, cam aşa începe totul, cu o cafea….
- *Bine, am înţeles situaţia…*
- … mă îndrăgostesc repede, dar ai aici fete tinere, libere, dispuse, încearcă.
- *Mulţumesc şi să ne fie de bine…*
- Niciodată nu m-am complicat cu bărbaţi însuraţi… poate găseşti pe cineva care nu-şi face atâtea probleme…
- *Nu caut nimic..*
- Am băut destule cafele, ştiu ce înseamnă o „cafea”..
- *Nu cred că ştii…*
- În timp înţelegi că toate cafelele sunt făcute cu apă şi cafea.
- *Suntem atât de diferiţi!*
- Da, eu sunt femeie, tu bărbat…
- *Pentru tine invitaţiile la cafea sunt egale cu sexul?*

- Da, cam da…
- *Adică ai făcut sex cu toţi cei cu care ai băut cafea?*
- Da, nu mergeam să vizitez localul…
- *Am înţeles..*
- N-ai înţeles, soţul meu a lucrat afara, a fost plecat din ţară 7 ani…
- *Atunci te înţeleg…*
- Ce era să fac? Nu mă întâlneam de două ori cu acelaşi bărbat, nu mi-am dorit o relaţie. Mi se părea normal ..ce fac…
- *Eşti o femeie sănătoasă doar…*
- Din când în când...o „cafea” e binevenită…
- *Toate fac aşa…*
- Ce fac toate aşa?
- *Nimic…*
- Când eşti singură este foarte greu, eşti vulnerabilă, tentaţii există, internetul funcţionează, dorinţele, plăcerile la fel…asta este viaţa… nu m-am complicat cu bărbaţi însuraţi..aceasta a fost discuţia noastră, fără vin.
- *Mi-a prins bine …*

O nouă seară, deja sunt prinsă în dialog… nu renunţ, continui…simt urme de gelozie…..te interesează această persoană necunoscută….

- *Ce faci? Nu ieşi din casă, e duminică?*
- Nu ies, cu mieunatul prin casă, pat . TU?
- *O să ies.*
- Te organizezi, o seară bună!
- *Seară frumoasă şi ţie.*
- Să bei un pahar de vin şi pentru mine.
- *Beau acum!*
- Deja? …îţi faci curaj, să fii în formă…ai grijă să nu te îmbeţi.
- *Nu, niciodată..*
- Ai găsit ceva?
- *Nu caut partide de sex pe internet ….!*
- Seară bună!

O nouă zi alături de tine…

- Cum a fost seara ta?
- *Minunată!*
- O! Te-ai îndrăgostit?
- *Ei, da! Eu nu mă….eu sunt..*
- Nici eu nu mă….şi eu sunt….am deci o perspectivă..
- *Atunci hai să ne vedem…Vrei?*

- ….vreau…o poveste şi-o cafea… să-ţi treacă mai întâi *seara minunată….*

- *Mi-a trecut, sunt la filmări….*

- Trece-mă pe lista ta.

- *Nu am o listă, ţin minte, am memorie…*

- .

- Adică punct?

- *Punctul este un început….*

- Adică eşti pe punctul de-a te îndrăgosti????? Ai vorbit cu ea pe chat? Ai întâlnit-o?

- *De cine tot vorbeşti tu?*

- Eu nu vorbesc de nimeni şi nu mă bag….

- *De tine vorbesc….*

- Ce faci, ieşi astă seară?

- *Nu ies, am filmare până la 11 noaptea.*

- Bine, hai că-mi placi, te pup.

- *Ştiu!*

- Mi-a plăcut textul cu punctul, îl voi folosi, să par deşteaptă, asta ziceam. Mai spune-mi, spune-mi ceva ce nu ştiu.

- *Sunt la filmare, deci nu stau pe chat, intru din când în când, citesc ce-mi scrii, îţi răspund din când în când.*

- *Bună dimineaţa, iar mie spune-mi somn bun….*

- Au, dar ce-ai făcut astă noapte, iarăşi?

- *Am filmat zi plus noapte.*
- Să ai somn bun, pe mâine.
- *Ei da! Nu dorm decât patru ore. Nu dorm mult!*
- Vrei să nu pierzi apocalipsa?
- *Aşa? Ia-uzi!*
- Ai trăit vreodată ce nu ţi-ai putut explica?
- *Da, de multe ori!*
- Vreau să-mi povesteşti pentru că şi eu am trăit momente de panică, de neînţeles, inexplicabile.
- Bună dimineaţa! Ai dormit bine? Ce ai visat sau cu cine ai visat?
- *Am visat, dar nu ce crezi tu şi nu cu cineva!*
- *Hai, ne vedem sau nu?*
- Ai visat singur? Tu nu visezi, tu faci. Convingi uşor? Cred că ai cu ce….laudă-te…
- *Întotdeauna am o armă când mă arunc în luptă.*
- Eşti cam aruncat acum în lupta….corp la corp….arma este un pretext...
- *Da, dar în lupta corp la corp, o parte devine armă…căci este o luptă….hai, ne vedem?*
- Păi, eşti prins pe alt câmp de luptă….mă-nţelegi?
- *Ba de loc! Şi duc o luptă cu mine, o luptă profesională.*
- Frumos!

- *De ce nu vrei să ne vedem? Ai spus că poţi în timpul săptămânii. Uite că nu poţi!...sau nu vrei…*
- Am spus eu că nu vreau?
- *Hai!*

Aş vrea să-ţi scriu o scrisoare, să mă explic. Ce să explic? Că ţi-am întins o capcană virtuală, că doream să continuam dialogul fără să-ţi văd faţa, din nou în întunericul eterului şi al distanţei care ne desparte, ne va despărţi întotdeauna. Această femeie a apărut în viaţa ta peste noapte. Cu ea ai ieşi fără să îţi fie teamă de imaginea ta, de un eventual scandal. Ce mai pot afla? Chiar nimic. Nu are sens să discut despre latura morală, principială a acţiunilor mele. Să las timpul să decidă. Ştiu că nu este normal ce fac, doresc ca prin această fată să te întâlnesc, poate fără entuziasmul primelor noastre zile, să ne salutăm…. Doar atât am dorit? Are sens? Trebuie să mă supun acestei umilinţe? Nu am voinţa de-a mă controla. Ar trebui să-ţi dau sign out.

Am decis să nu-ţi mai scriu, nu pot să-ţi spun la revedere, nu pot să-ţi spun adio, dar am spus de multe ori punct. Trăiesc în continuare în afara realităţii. De ce spun asta? De fapt eu am început cu pozele deochiate, eu am alimentat acest joc, eu te-am provocat, orice bărat ar fi avut aceeaşi reacţie. Te-am corupt moral. Omul corupt se lasă dus. Ai fost slab câteva momente în

faţa mea. Ţi-ai făcut de cap. Nici eu nu te cunosc, nici tu nu mă cunoşti. Înţeleg că mesajele noastre fierbinţi au rămas ca un jeratic între noi doi. Ori îl ocoleşti, ori treci prin el odată şi odată.. Ar trebui să se întâmple. Mi-aş asuma riscul. Am curaj, nu ştiu dacă vei avea tu. Afurisită treabă. Aş putea s-o abandonez, între noi doi nu mai sunt cuvinte, e doar tăcere. Scriu pentru că nu am pe cineva alături care să mă judece, mă judecă doar tăcerea ta brutală. Îmi lipseşte suportul moral, omul care să-mi arate înţelegere în momentele de criză, care să mă ajute în a lua o decizie bună, acum nu pot avea încredere în deciziile mele.

Recapitulare: nu ne-am întâlnit, călătoria mea la Bucureşti a fost inutilă, personajul meu imaginar a fost o capcană. Nimic din ce am făcut nu mă poate ajuta să-mi ispăşesc păcatul virtual, orice efort nu-mi va aduce circumstanţe atenuante. Mă simt în continuare, în mintea ta, o femeie sclavă a patimilor descrise şi transmise atât de frivol prin imagini. În mintea mea se aud încă ecourile primelor mesaje, ele mă îndeamnă să-ţi scriu din nou, să mai încerc un pas. Spre ce? Istoria noastră nu doresc să se termine aici. Ar trebui să renunţ, renunţarea este o decizie grea. Aştept ceva salvator.

- Va mai exista un timp la nostru?

- *Timpul nostru a fost, n-a fost să fie,   dar mai poate să fie.*

- Aşa este.

- *Da, orice bărbat ar fi avut aceeaşi reacţie în faţa pozelor tale.*

- *Acum sunt aglomerat, trebuie să mă concentrez la ce fac, muncesc mult pentru supravieţuire şi nu duc lipsa sau dorul la nimic.*

- *Am înţeles, am văzut destul, am visat, doresc. Să nu forţăm.*

- Înţeleg. Dar eu n-am ales orice bărbat, te-am ales pe tine. Cred că timpul nostru a fost aici şi nu va mai fi niciodată. Nu mă simt bine, parcă m-am „vândut” foarte ieftin. Sunt vinovată, vulgară, tu n-ai nicio vină…..

Întâlnirea noastră are sens doar pentru mine, trebuie să-mi repar imaginea pe care singură am şifonat-o. Nu ştiu ce a fost în capul meu şi ce am aşteptat. Mi-a lipsit raţiunea, cenzura, talentul. Tu eşti actor, eu sunt o amatoare. Rolurile s-au schimbat. Tu eşti publicul, eu am regizat spectacolul, iar acum îmi bat capul umilită şi complexată, cu mintea intoxicată de probleme care de fapt nu există. S-a petrecut un act din piesa noastră, a mea, de fapt singurul act. Tu deja joci în altă piesă, am mai spus asta odată. Eu am rămas pe scenă, nu mai joc, îmi storc creierul făcând scenarii într-o nebuloasă în care singură m-am aruncat.

Mă înconjor de-o lume bolnavă, n-am instinct de conservare, mă revolt periodic pe mine, pe soartă, pe fatalitate, frustrată, ţinută pe loc de mecanismul cauză, efect. Caut suportul pentru uitare, să uit prosteasca încercare de-a nu mă fi cenzurat la momentul potrivit, de-a fi ceea ce nu sunt în stare să fiu. Să mă iert pe mine însămi, dar nu voi putea până nu va fi întâlnirea. Atunci va cădea pentru mine cortina. Atunci îmi voi da jos masca şi promit să nu mai joc niciodată această piesă. Începutul ei poate fi palpitant, interesant, dar nu mai doresc să mă scald în mocirla călduţă, acoperită de mătasea broaştei şi dezvelită atât de vulgar, frivol, sub ochii oricui. A fost o laşitate şi nu am justificări pentru actul meu. Totul se plăteşte, totul are un preţ. Acum mă dispreţuiesc. Tăcerea ta nu mă ajută, o interpretez ca pe un acord al tensiunilor care îmi ţin mintea trează. Aşa-mi trebuie.

Istoria se repetă. Singurul pion pasiv sunt eu. Singura care merge până la capăt sunt eu, capătul prostiei, indecenţei şi lista poate continua. Să îţi explic, să-ţi spun că am înţeles, că am prelungit un trecut dintr-un moment dat, în prezent, că totul a fost continuarea unui episod, un capitol încheiat. Energia lui s-a întins ca o ceaţă subţire deasupra prezentului meu iar acţiunile mele au fost în consecinţă, adică tulburi. Întotdeauna când greşim, când suntem laşi, cătăm scuze, justificări şi mă afund în

încercarea de-a găsi un nou început. Speranţe nu am prea multe sau dacă sunt, sunt ca şi anesteziate.

Mesajele sunt din ce în ce mai rare. Nu mai comunicăm. Nu cred că este nevoie de explicaţii, că sunt sau nu sunt femeia pe care ţi-ai imaginat-o. Nu cred că are importanţă pentru tine. Suntem două personaje care s-au întâlnit la un moment dat în spaţiul virtual. Ce atâta filozofie! Şi nu tac. Tăcând poţi trece neobservat prin viaţă, dar cu demnitate. Ei, mai calc şi pe alături, fără demnitate, fac gălăgie şi mă compromit!

- Cred că eşti un tip practic. Eu, după „pumnii” primiţi de la tine, plus refuzul de a ne vedea când am fost la Bucureşti, mi-am pierdut interesul de-a mai scrie sau a-mi face prieteni pe aici, pe unde nu ştii ce şi cum..... mulţumesc, e bine şi aşa...cum ai spus, lecţii primim toată viaţa. Regret fiecare moment frumos împărţit cu cineva şi mai apoi distrus …e greu să construieşti o punte de comunicare şi atât de uşor s-o distrugi...bună ziua ţie…erau nişte gânduri şi nu reproşuri… fiecare face după cum vrea … am cam înţeles .....de fapt nu ai nicio problemă de a te întâlni cu cineva necunoscut, n-ai probleme nici cu imaginea, dar ai texte ......tocmai pentru că eşti un tip practic...e distractiv şi educativ, astfel mai învăţ şi eu câte ceva...de la profesori....N-

o lua ca pe un reproş, apreciez oamenii care se mişcă repede, nu contează mijloacele, contează scopul....

- *Habar nu am despre ce vorbeşti...*
- Lasă, nu-ţi mai bate capul, sunt calculatore. Pe cuvânt că m-am simţit lovită pe nedrept…
- *Cred că dai o prea mare gravitate lucrurilor. Şi oricum rămăsesem să dau semn când ajung la Sibiu.*
- Sper să dai semn!
- *Ai atitudinea unei femei părăsite şi nu e cazul! Nu ştiu de unde atâta lamentare…te lamentezi prea mult!*
- ?
- Pe mine nu m-a părăsit nimeni niciodată….
- *Păi şi atunci?Puţină decenţă!*
- Şi te-ai luat de mine la început că o fac pe bani, că altele….dar nu este aşa….
- *Te cred. O faci de plăcere.*
- Nici cel puţin…
- *Am înţeles, dar asta este situaţia..*
- Să-ţi fie ruşine…
- *De ce? De ce să-mi fie ruşine?*
- Cum poţi vorbi astfel? Nu fac sex de plăcere….nu fac deloc…
- *Ce vrei tu să fac? Eu de plăcere, ce este aşa grav????*

- OK! Fă-o!
- *Păi o fac! Că nu am nicio problemă!*
- Înţeleg! Nu gândi că toată lumea face la fel!
- *Atunci? Dar nu înţeleg lamentarea ta!*
- Da, dar n-ai înţeles tu….altele…
- *Şi chiar dacă aş fi înţeles, ce-ţi pasă? Sunt doar un nickname.*
- Acum, chiar nu-mi pasă!
- *Păi şi atunci? Ai răbdare!*
- Am!
- *Nu înţeleg de ce te cerţi cu mine?*
- Punct, este un dialog inutil…mă răneşte, adică mă rănesc singură şi nu e deloc poezie...nu mă cert cu un nickname..
- *??? Zi bună, atunci!*
- …doar eu ştiu ce am vrut să spun…o zi bună!

Nu are sens să continui dialogul. Sunt singură, mă simt înfrântă. Am făcut o încercare penibilă de-a dialoga cu tine, am ratat-o. Nu e bine să gândeşti cu voce tare. Este bine să taci. Aşa-mi trebuie, aşa-mi trebuie. În mintea ta sunt ceea ce ţi-au spus fotografiile mele. Nu mă pot împăca cu asta. Sunt ceea ce am lăsat să se înţeleagă. Trebuia să mă gândesc atunci, nu acum. Are rost să lămuresc situaţia? Şi aşa mi-ai spus că nu am

decenţă. Chiar aşa, am scris ca o femeie disperată...DAR disperările mele sunt altele, iar pe acelea nu le pot striga. Mă interesează totuşi părerea celuilalt despre mine. În spatele fiecărui nickname se află un om, nu un personaj dintr-o piesă, ci din viaţa reală. Îmi pare rău că am vorbit, prea multe cuvinte, prea multe imagini şi fără acţiune. Într-adevăr prea multe lamentări. Am început o dispută cu mine însămi, dintr-un amor lezat, dintr-o teamă stupidă că îmi pot pierde încrederea în mine, că imaginea ta despre mine este falsă. Exagerez faptele şi nu ştiu dacă merită. Prea mi-am legat mintea faţă de nimic de fapt, faţă de-o greşeală, un joc, gândindu-mă la realitatea ta şi nu am puterea să mă desprind şi să învăţ încă o lecţie. Să părăsesc câmpul de luptă, faptele sunt clare şi nu există sensuri ascunse. Cine apucă să lovească, loveşte, cine nu, să-şi vadă de drumul lui în tăcere. Fiecare are dreptate, dreptatea lui şi totul este relativ. Nu îţi contest detaşarea, îmi contest mie faptele, le condamn şi în acelaşi timp aş vrea să le justific. Dar n-am cum. Cu cât neputinţa asta este mai mare, cu atât îmi vine să ţip mai tare. Vorba ta, puţină decenţă nu strică. Dar mă apucă aşa câteodată, o disperare exagerată şi nu mă pot abţine. Văd prăpastia dintre frământările mele inutile şi realitate şi nu mai am imaginaţia de-a găsi o punte de comunicare cu tine.

Ştiu că mă mint de fapt. Ştiu că în faţa ta, privindu-te în ochi, voi avea din nou pielea netedă şi curată, pentru că ai înţeles de fapt, dar taci în continuare. Îmi laşi timp să tot fac retrospectiva scurtei noastre întâlniri virtuale, s-o întorc pe toate părţile, încercând o reabilitare. În ochii cui? Tu eşti în continuare ascuns în crăpăturile spaţiului virtual, într-o fereastră, unde aştept un semn. Tot ce am scris, povestit până acum este o pojghiţă subţire, se vede, se ştie, este la suprafaţă. Dacă se crapă, dacă se sparge, habar nu am ce se află sub ea. Acum defilez în acelaşi pas, aceleaşi gânduri, aceeaşi scenă. Lipsa mesajelor tale m-a revoltat. Acum m-am liniştit. Încerc să fiu matură. Încerc să folosesc întâlnirea cu tine, să simt o metamorfoză, chiar dacă contradictorie, în fiinţa mea, în comportament, în a mă raporta la situaţie, oameni, fapte. Mă îngrijorează acum, privind în urmă, repeziciunea cu care trag concluzii, îmi fac convingeri, în gălăgia mesajelor scrise. În tăcere şi nu e o tăcere grea, scriind, atmosfera dintre noi s-a temperat şi aspir nebuneşte la un deznodământ cuminte. Îmi doresc în adâncul fiinţei mele să fie doar chestiune de zile. Recunosc că dacă ne-am fi întâlnit atunci, la „timpul nostru”, m-aş fi aruncat imprudentă, deznodământul ar fi fost altul şi ştim ce ar fi fost, un compromis. Realitatea poate fi sub aşteptările acelor momente din mesajele noastre sau poate le-ar fi depăşit.

Nu am nevoie de prea mult să reflectez, continui. Mă las în voia sorţii, urc pe firul poveştii. Alpinistul din mine n-a obosit. Ultimele rânduri le-am scris ieri, simţeam că pot continua, istoria nu se opreşte aici. Nu fac paşi înapoi.

- Ce mai faci nickname?.....chiar aşa?
- *Încerc să fac rost de bani să-mi scot maşina din service. Până pe 15 nu pot să scot de la bancă.....cam asta....*
- Bine că eşti sănătos, pe mine mă doare genunchiul stâng, s-a umflat. Mai bine nu mă durea nimic şi făceam poze pentru tine. Mă rog să îţi faci rost de bani. Poate sunt îngerul tău bun în această seară.
- *Mai bine nu eram în pană de bănuţi şi veneam la Sibiu…*
- Cam aşa…ar fi normal…
- *Normal? Să-mi scot maşinuţa, să-mi pun curul în ea.....şi ţop....la tine!*
- Da, s-o scoţi cât mai repede.
- *500 lei, dacă nu per pedes...*
- Să-ţi dau eu 500 de lei?
- *Nu asta am zis!*
- Păi să văd mâine…
- *Dacă ai fi avut mi-ai fi dat...*
- Am 500 de lei…

- *...tu vorbeşti serios?...pentru că încă nu ne cunoaştem şi se interpretează…*

- …şi nu neapărat ca să vii, doar să-ţi faci necazul…şi nu mai interpreta…

- *..pai să ne vedem odată….*

- Mă subestimezi…

- *NU!!!! Sunt doar paranoic uneori….*

- Rău de tine…

- *Mă expun şi am muncit mult să rezist, să fac ce-mi place…*

- Unde naiba te expui? Eşti paranoic, pentru tine toată lumea e mizerabilă….ştiu, fiecare munceşte, vrea să facă ceva, să lase o urmă pe acest pământ.

- *A fost totul atât de intens şi ireal şi m-am panicat…am auzit multe mizerii…*

- Te panici când nu trebuie…

- *Probabil…*

- 100 la 100 nu în cazul meu..

- *Asta mă bucură..*

- Ţi-am tot spus-o, dar nu bagi la cap…

- *Uof, o să bag…nimeni nu are bani…*

- Ce să fac eu?

- *Actorii „e” săraci…*

- Bine, mâine îţi trimit banii…

- *Mă faci să sper! Tu vorbeşti serios?*
- Cum adică? Închipuie-ţi că sunt oameni care vorbesc serios şi care nu sunt paranoici.
- *Bine, ajută-mă atunci, te rog din suflet, căci sunt într-o situaţie disperată.*
- Lasă disperările, gândeşte pozitiv….. ai nevoie de maşină pentru copii şi altele…un gest amical. Vorbim mâine.
- *Exact! Seară bună, somn bun!*
- *Bună dimineaţa! Deci, mă poţi ajuta?*
- Da, ai răbdare.
- *Nici nu ştii cât mă ajuţi, ţi-i voi da înapoi…*
- Să îţi fie de folos….
- *Cu dobândă…*
- Da, dobândă în natură…
- *Cum preferi…*
- Îţi voi spune la momentul potrivit…
- *Să ştii că mă tot uit la fotografiile tale….abia aştept..*
- Şi pentru mine a fost intens, m-ai cam tulburat, ireal, dar este un adevăr…
- *Iartă-mă, ne vom cunoaşte şi atunci vom vedea….*
- Da..
- *Îmi doresc, sper, nu am spus nimănui ce ţi-am spus ţie, nu am vorbit cu nimeni cum am vorbit cu tine…*

- Nici eu….a fost o stare specială, am simţit…
- *Sper să mă ajuţi….mi-am lăsat speranţa la tine… după multe nopţi am dormit bine…nu ştiu de ce…*
- Pentru că aseară ai vorbit cu mine…
- *Sunt într-un moment rău acum, dar voi ieşi. Am muncit mult anul acesta, o să culeg şi roadele, satisfacţii profesionale am avut…*
- Te cred…mă bucur pentru tine. Ne auzim mai târziu…Să mă suni dacă ai luat banii…
- *Te sun cum îi iau…te îmbrăţişez…*
- Mulţumesc că ai avut încredere..
- *Eu mulţumesc pentru că tu ai încredere în mine…*
- Ok! Hai să ne mulţumim până la sfârşitul vieţii…
- *Am fost, am luat banii, am luat maşinuţa, acum mă duc la repetiţii…*
- Bravo, bravo….vorbim…

Ştiu cum este să ai perioade grele, să vrei şi să nu poţi. Să ceri ajutor şi să nu-l primeşti. Gestul meu extravagant cu banii se poate interpreta în multe feluri. Se poate crede că am vrut să-ţi cumpăr prietenia, să-ţi cumpăr cele câteva cuvinte pe care mi le scrii aici din când în când şi din ce în ce mai rar sau chiar o eventuală întâlnire, că am vrut să-mi răscumpăr vinovăţia, că te

„plătesc” să-mi citeşti panseurile de femeie singură şi a nimănui, să te readuc cel puţin în căsuţa mea poştală şi indirect în viaţa mea reală. Se poate interpreta gestul meu ca o disperare, că aş face orice să mă bagi în seamă. Se poate crede că am bani şi sunt generoasă. Sunt generoasă, dar nu prea am bani. Nu, este fals, orice speculaţie e aiurea. Mi-ai mărturisit că ţi-ai pus speranţele în mine. Când cineva îţi face această mărturisire, înseamnă că pentru el, în acel moment, eşti cel mai important om din univers şi nu ai dreptul să-l înşeli. Nu mă gândesc că gestul meu ar putea părea naiv, o prostie din orgoliu, o aroganţă. Dar să nu filosofăm atât pentru mai nimic. Poate că nu sunt suficient de circumspectă în alegerea relaţiilor şi în deciziile pe care le iau, pentru asta aş putea fi judecată. Am vorbit suficient despre acest moment. Un grăunte de ambiguitate există şi de o parte şi de alta şi e bine să eviţi momentele gândirii duble. Fiecare înţelege din acest fragment ceea ce vrea. Cine citeşte poate judeca cum vrea. Orice gest poate fi apreciat sau combătut, poate să fie o lecţie pentru noi amândoi, pentru oricine. Vom vedea. Ştiu din experienţa mea că absolut niciun gest nu este zadarnic, mai mult, nimic nu este întâmplător. Ar trebui să scriu câteva zeci de pagini să mă explic, dar nu foloseşte nimănui. Ideal ar fi să ne simţim toţi egali, să ne respectăm între noi, să ne ajutăm în tăcere şi să nu facem

gălăgie prea multă când ni se oferă şansa, să nu aşteptăm recunoştinţă, să nu aşteptăm nimic, doar aşa vom primi ceea ce avem nevoie.

- *Îţi mulţumesc din suflet, m-ai ajutat enorm...de azi voi zâmbi pentru că ştiu că eşti.....*

Recunosc că simt puţină mândrie. De ce să-mi fie ruşine? Este un sentiment omenesc ca multe altele.

Îmi doresc ca această relaţie să se dezvolte, dar nu în sensul în care te-ai gândi tu, o aventură scurtă, un sens îngust, sensul în care se consumă ceva din instinct, imediat şi fără perspectivă.

Vom adormi liniştiţi, zâmbind. Fiecare în adâncul sufletului simte puţină siguranţă, tu şi cei de lângă tine şi pe lângă tine şi eu. Cineva veghează asupra noastră, indiferent cât de conştienţi sau inconştienţi suntem, cineva pune totul la cale astfel încât să existe înţelegere în neînţelegere, armonie în haos, coerenţă în incoerenţă. Odihna, neodihna, zbaterea aceasta de zi cu zi, efortul fiecăruia, vise mai mult sau mai puţin orgolioase, împlinite, neîmplinite, toate ne fac viaţa mai puţin goală, viaţa noastră a oamenilor de rând.

De fapt ce vreau eu? Ar trebui să tac, smerită, vinovată. Orice dialog cu tine nu trebuie să-mi producă nici entuziasm, nici

fericire. Ai obligaţii, iar fapta mea este condamnabilă, fără decenţă, imorală. Nu pot avea o relaţie cu un bărbat căsătorit. Nu ştiu dacă se poate o prietenie virtuală cel puţin, dacă nu cumva şi aceasta poate fi condamnabilă. Mai bine singură, în mod demn şi cinstit. Eu mă răzvrătesc, mă apăr, mă dispreţuiesc şi mă las dominată de sentimente contradictorii. Nu înţeleg relaţiile dintre oameni, până unde poţi merge astfel încât să te simţi liber, netaxat de opinia publică şi fără să îţi faci procese de conştiinţă, încătuşat de prejudecăţi, sufocat de criterii morale. Şi de ce nu, o prietenie fără accese ale instinctului primar care nu te lasă să vezi în celălalt decât un partener în pat, aceasta este optica primitivă. Nu ştiu dacă poate exista prietenie între un bărbat şi o femeie. De fapt nu cred că poate exista. Mi-a făcut plăcere dialogul nostru de la început, recunosc, ţi-a făcut plăcere şi ţie. Scopul se înţelege fără explicaţii, un scop ieftin. Putem continua un dialog ca amici? Cine ştie când va exploda din nou foamea dintre noi, foamea de-a ne regăsi goi în texte erotice, fantezii şi imaginaţii senzuale, acestea ne-au apropiat. Nu pot începe acum un dialog intelectual cu tine, astfel încât să mă transform într-o fiinţă onorabilă şi antipatică ce îţi ţine lecţii. Cred că orice relaţie între o femeie şi un bărbat evoluează într-o singură direcţie. Există prietenie doar atunci când există afinităţi, plăcerea de-a dialoga, chiar şi virtual există chimie. De

o parte sau alta vor apărea la un moment dat sentimentele. De obicei femeile sunt mai sensibile, ele văd acolo unde un bărbat abia zăreşte. Aş deveni alt om în ochii tăi dacă ţi-aş face aici cenaclu literar? Explicându-ţi ce piatră rară este prietenia? Nu te-ar interesa. Între noi doi nu poate exista reciprocitate, iar eu am trecut pragul decenţei, al moralităţii, dar te-am „fascinat”. Acestea au fost faptele. Ţi-am trimis o parte din povestea aceasta. Mi-ai mărturisit că nu ai citit-o. Foarte bine. Nici să n-o citeşti.

Nu ştii despre persoana ce am devenit peste noapte, „capcana virtuală” cu care ai socializa la un pahar de vin, aşa că pot relua dialogul.

- Ce faci??????
- *Hei, bine, tu?*
- Bine! Am fost plecaţi, dar fiecare într-alt sens! Ai făcut ceva nebunii? Eu, da!!!!
- *Eu nu! Cu mine de ce nu te vezi?*
- Am fost plecată trei zile…..aiurea….
- *Foarte bine!*
- Mi-am aranjat plecarea asta din timp….2 zile şi trei nopţi, mai înţelegi ceva…dar gata, s-a terminat. N-am zis niciodată că

nu vreau să ne vedem. Dar nici tu n-ai mai scris şi am crezut că eşti la ….atac…

- *Zi mă, când te văd?*
- Vrei?
- *Vreau!*
- Îmi place! Cât de nebun poţi să fii!!!
- *Zi mă, când?????*

Acestea sunt faptele, disperările tale. Ce să discut cu tine filosofie? Hai să fim serioşi. Dacă ţi-aş mărturisi cine se află în spatele dialogului? Nu cred că dezvăluirea mea te-ar da pe spate. Pe tine nu te sensibilizează chiar nimic. De fapt nu ştiu nimic, doar urmez un fir, fac speculaţii, dar un sâmbure de adevăr există. Nu prea eşti omul care să ia palme. Mi-ar plăcea să fie o lecţie pentru tine. Să înţelegi că ştiam, dar tu nu faci nebunii, doar eu fac nebunii. Cine eşti de fapt?

- Păi tu nu faci nebunii, doar eu fac! Hai să facem un concurs, să mă convingi că eşti mai „nebun” decât mine!

Să mă convingi că eşti prudent. Să mă convingi în legătură cu ce? Pentru mine eşti un bărbat căsătorit, cu obligaţii şi mai ales ai muncit mult şi teama de-a pierde te face precaut. Pe naiba!

Nu aceasta este şi părerea mea. Decid să închei jocul acesta dublu, să dau cărţile pe faţă.

- *Păi care este provocarea?*
- Vrei să te provoace o femeie? Zi-mi o nebunie a ta!
- *Eu sunt cât se poate de cuminte!*
- Nu ne potrivim, vezi? Tu nu evadezi 3 zile, nu te îmbeţi, nu faci aia….nici aia…
- Cine să te creadă?
- *Aşa sunt eu!*
- Şi atunci de ce vrei să te vezi cu mine?
- *Să ne ţinem de vorbă*!
- Ţii femeile de vorbă?
- *Da!*
- Şi de ce le mai ţii? Ha, ha, ha, le-ai ţine, dar nu poţi!
- *Le-aş ţine, dacă m-ar ţine! Mă întreb de ce nu ai vrut să te vezi cu mine!?*
- Vreau, dar nu ştiu cum o să fie!
- *O să fie cum nu vei afla vreodată. Vrei, dar îţi place teoria! Seară bună şi la cât mai multe evadări!*
- Bine, evadează şi tu!
- *Eu nu trebuie să evadez, eu sunt liber!*

- Liber şi cuminte! Ai divorţat? Vreau să mă văd cu tine, dar trebuie să mă convingi!
- *Eu nu conving! Şi sunt în limitele legii creştine!*
- *Când ai chef dă un semn aici, ieşim la o gură de aer.*
- Mergem, m-ai făcut curioasă… e cam frig acum pentru o gură de aer……
- *Sau poate la o prietenă!*
- Ai o prietenă?
- *Am mai multe!*
- A! Eşti cuminte şi în limitele legii! Şi ce facem cu prietena?
- *Ce vrei tu, ce simţi, iar eu cu voi, ce îmi permiteţi!*
- Ai fost cu două femei? Mai vrei?
- *Da!...Cine nu vrea?*
- Cred că ştii ce te aşteaptă!
- *Nu înţelegi că vreau?Mai mult decât mi se permite uneori.*
- Întreabă-ţi prietena dacă vrea!
- *Vrea!*
- O cunoşti bine?
- *Nu vorbesc cu necunoscutele pe chat!*
- Dar cu mine de ce vorbeşti, sunt o străină!
- *Este o experienţă excepţia aceasta. Şi nu pe net conving. De fapt nu conving….*

- Ea ştie ce se întâmplă, ce trebuie să facă?
- *Păi ce, suntem la liceu?*
- Hei! Ai dispărut, m-ai lăsat în mijlocul discuţiei, m-ai provocat, mă voi duce la o prietenă! Ne organizăm noi…..
- *Vin şi eu?*
- Sunt cuminte!
- *Da, da… Cred că-ţi place sexul, ca lui Iorga cartea!*
- Şi ţie, cred că la fel….
- Nu m-ai dezamăgit. Ştiam că eşti aşa! Nu fac sex în trei, iar cartea mi-a plăcut, nu atât cât i-a plăcut lui Iorga, ar fi arogant să spun aşa ceva. Aici oricine poate să spună ce vrea, să fie cine vrea, chiar şi Iorga. Chestia este că oamenii serioşi nu stau la astfel de discuţii. Văd că aici nu ai panici şi nici nu eşti paranoic. Te-am prins în momentele tale bune, când faci excepţii. Ţi-am arătat că se poate întâmpla ca aici să fie oricine în spatele nickname-ului, adică *eu*. Nu eşti precaut deloc. Seară bună de Moş Nicolae, nu mă mai doare piciorul.
- *Heiiiii, ştiam eu că e ceva în neregulă. Cât am râs, m-am spart de râs. Ce şmecheră eşti!*
- Ha, ha, ha!
- *Şi ştii să păcăleşti?*
- Pot, pe cine se lasă!
- *Ţi se pare că nu sunt precaut?*

- Nu eşti absolut deloc!
- *Trebuia să vrei să ne vedem şi să vezi ce ţi-aş fi spus!*
- Da, aş fi vrut să vin eu la Bucureşti, să te întâlnesc sub numele acestei fete, dar m-a durut piciorul, el mi-a stricat scenariul.
- *Lasă că vin eu la Sibiu.*
- Să văd….m-am distrat…dar „mie" nu mi-ai prea scris…..
- *Şi ...recunosc că aici am fost prezent...cu tine am fost absent...*
- Gata, şterg acest cont…era normal să fii prezent, aveai un interes…ce vrei să fac, am văzut…şi nu erai „panicat" deloc…sper că te-ai distrat….eu nu prea….
- Bună dimineaţa dragă „Iorga"….cum ai dormit după cabala de aseară? Am şi eu stolurile mele….dar omul trebuie luat aşa cum este, fiecare cu demonii lui. Unii luptă împotriva lor, alţii cot la cot cu ei….asta este…Aş fi vrut să-ţi spun că e bine să-ţi păstrezi energia, nu întotdeauna primeşti cât dai, nu întotdeauna te încarci cu energia care îţi trebuie. Se poate să primeşti pe-o parte şi să pierzi dublu pe altă parte, iremediabil. Attention!!!! Dar fiecare dintre noi face cum îl taie capul şi cum crede că îi este bine.
- P.S. Tu eşti un om ambiţios. Ca să reuşeşti în viaţă, trebuie să ai minim 3 virtuţi (nu o spun eu, au spus-o alţii mai deştepţi),

curaj, rezistenţă şi onoare, restul vine de la sine. Şi o concluzie, mi-ai spus că nu îţi merge bine acum. Poate că relaţiile pe care le dezvolţi aşa la întâmplare nu sunt bune, poate că eşti pe o pistă falsă. Părăseşte-o, oricât ţi-ar fi de greu, pentru binele tău şi al celor de lângă tine. „Iorga” dragă, citeşte te rog ce am scris.

- *Bună dimineaţa. Nu dezvolt nicio relaţie. Spui multe lucruri şi învăţ din ele*.
- Şi eu vreau să învăţ de la tine, învaţă-mă ceva…..
- *Ce faci?*
- Acum am ajuns acasă.
- *Cum ţi-a fost ziua?*
- Aşa şi aşa! Ai păţit ceva?
- *Nimic! Serviciul îţi dă siguranţa zilei de mâine!*
- Nu este cum se spune!
- *Aşa zic şi eu!*
- *În ţara asta trebuie să mai aşteptăm.*
- Zi-mi ce ai, hai, te rog!
- *Nu am nimic, sunt doar mai ciufut azi!!!*
- Ai ceva, o nemulţumire?
- *Urăsc sărbătorile.*
- Ha, ha, ha, ha şi eu enorm, imens. Tu de ce le urăşti?
- *Ei, uite aşa!!!*

- Toate se adună acum la sfârşitul anului…toate…dar toată lumea este veselă.
- *Mă frustrează şi mai tare.*
- Şi pe mine la fel. Mă enervează atâtea pregătiri….bani cheltuiţi, …trag din mine fiecare zi a acestei luni cu forcepsul. Hai nu fi trist! Te ador oricum!
- *Eşti un om minunat!*
- Ne vom întâlni şi sper să-ţi păstrezi părerea. Şi tu eşti un om minunat. Ai vorbit cu mine în momentele care mi-au fost şi îmi sunt grele, greu de suportat. Pentru mine eşti important chiar aşa de la distanţă, cu realitatea ta pe care nu pot s-o omit. Ce să fac să-ţi fie bine acum?
- *Faci deja!*
- Hai să povestim în pat, la căldurică…..uite aici…
- *Eşti minunată şi poftesc la tine….*
- Şi eu vreau, acesta este adevărul….dar…
- *Îmi place te-aş săruta aşa……..*
- Vreau o nebunie cu tine…..nu cred că te-ar ajuta prea mult. Ţi-am scris ce ştii de fapt…
- Noapte bună!
- *M-ai ajutat deja! Somn bun ţie.*

Nu am somn, nu pot să dorm. Îmi trec prin cap fel şi fel de gânduri. Toate lucrurile, faptele, acţiunile mele se petrec parcă după un plan nevăzut. Mă simţeam la începutul dialogurilor noastre pur şi simplu debilă, dorind să renunţ la visele şi speranţele mele de fapt false, dar pe care le provocam conştientă. Mă aflam la cumpăna dintre bine şi rău. Dar azi, pentru că e seara de sărbătoare a Sf. Nicolae, m-am rugat în ticăloşia mea să primesc un cadou. Şi mi-am dat seama că tu eşti îngerul meu bun, că am totul în mână, avem totul în mână şi nu ne dăm seama. Am scris împreună această poveste. De multe ori aş fi vrut să iau lucrurile de la capăt, să le schimb, acum înţeleg că acesta este timpul nostru. Cronometrul a pornit din clipa în care mi-ai scris în prima seară. Nu este o aiureală fără cap şi coadă, n-a fost o întâmplare. Niciodată nu ştim de ce se întâlnesc doi oameni şi nu doar pentru a-şi plânge frustrările şi psihozele de oameni aparent înfrânţi, mascate sub explozia unei pasiuni carnale. Dacă îţi voi mărturisi, o să ţi se pară că glumesc, că e din nou o cabală sau vei fi convins că totul a fost premeditat. E seara Sf. Nicolae şi nu pot minţi. Da, acum pot să spun că totul a fost magic, că magia a luat-o înaintea vieţii, că magia aceasta am creat-o noi, că ea a forţat viaţa şi timpul să se oprească în loc. Trebuie să scriem această poveste reală, online, în eter şi atâta intimitate. Scopul scuză mijloacele. Va trebui să-

ţi mărturisesc că nu trebuie să urâm aceste sărbători pe care acum le simt ca pe o binecuvântare. Aveam sentimentul că între noi doi s-a săpat o prăpastie şi asta îmi amplifica singurătatea, abia acum văd puntea. Cum să-ţi mărturisesc că păşim deja pe ea?

- Bună dimineaţa …îţi doresc o zi foarte bună. Să nu mai fii ciufut astăzi. Şi eu am avut zile când m-am considerat cel mai ghinionist om de pe planetă (când nu-mi ieşea ceva în amor sau altele), dar am înţeles în timp că erau nişte crize în care amplificam orice detaliu minor, fără importanţă, aproape de catastrofă şi nu înţelegeam că mă aflam în faţa altui start promiţător pe care l-aş putea rata. În loc să fac un salt înainte, băteam pasul pe loc. Mă complăceam în astfel de zile cenuşii, îmi plăcea. Uitam să visez frumos, doar visul îţi poate aduce o soluţie salvatoare. Nu ştiu ce înţelegi din ce îţi spun eu, oricum, nu interpreta nefast.
- *Înţeleg foarte bine. Nu trebuie să interpretez pentru că ştiu foarte bine ce zici. Bună dimineaţa.*
- Mă bucur, sper să ai o zi bună şi că ieri nu ai suferit din amor, că nu ţi-a ieşit vreo întâlnire. Ţi-am vorbit despre mine, nu dau sfaturi, nu fac speculaţii, ştiu că aşteptările tale sunt cele profesionale pentru că ai muncit mult şi ai visat frumos. Dar

visele se pot pierde de multe ori sau îşi pierd din strălucire în faţa realităţii pe care din nefericire o trăim cu toţii. Accept realitatea şi soarta aşa cum sunt.

- *Nu mă interesează pe mine dacă îmi iese sau nu o întâlnire. Am telefonul închis, am TV-ul închis, maşina trasă pe dreapta. Am muncit şi aştept, dar când vin, vin toate odată. Nu am bani şi sunt atât de frustrat că nu ies din casă. Sunt într-un moment prost, adică prost financiar şi dezamăgit de câţiva prieteni. Asta este lumea în care trăim. Am multe filme, seriale şi acum în prag de iarnă şi sărbători sunt fără un leu în buzunar. Mă simt prost, frustrat, chinuit. Hai că te înnebunesc cu problemele mele.*
- Bănuiam că este aşa. Şi eu m-am plâns de problemele mele şi nu te priveau pe tine.
- *Ce am, adică ce nu am în acest moment, îmi dă o stare proastă, sunt nişte lucruri care nu ar trebui să mă supere. Dar mă întristez că nu am telefon, că nu pot ieşi din casă.*
- Pe cine n-ar întrista?
- *Nu am mai fost de mult în situaţia asta!*
- Am fost de sute de ori, începusem să mă obişnuiesc, să cred că aceasta este starea normală.
- *Acum sunt la un vecin pe calculatorul lui. Îmi este ruşine de mor.*

- Te omor, dacă mori.

- Gata, hai să ne concentrăm acum pe bani, aceştia ne lipsesc.

- *Păi asta fac de săptămâna trecută de când mi-ai trimis tu. Săptămâna viitoare vreau să te văd. Aş fi venit în week-end, dar nu pot. Dacă poţi, vino tu!*

- Încetează! Acum este important să-ţi rezolvi altele, nu sunt atât de nebună încât să nu înţeleg priorităţile. Avem pe urmă timp de întâlnire.

- *Mai vorbim, găsesc eu un wi-fi pe undeva. Mă poţi suna când vrei, de la 3 am filmări, dar pot vorbi. Cam asta este situaţia, de aceea sunt, aşa cum sunt. Nu mai suport.*

- Calm şi lucrurile se vor rezolva. Speră….

- *Când eram copil m-am dus la magazin să cumpăr speranţă ….am plâns trei zile că nu aveau aşa ceva de vânzare.*

- Speranţa şi visele nu se vând, nu se cumpără. Nu poţi cumpăra orice cu banii. Banii nu îţi pot asigura întotdeauna confortul dorit. Nu te poţi iubi cu confortul, nu poţi visa cu o categorie materială. Ţin la tine, îţi mărturisesc fără mândrie. E un sentiment care îmi dă senzaţia că nu trăiesc degeaba.

- *Te pup tare!*

Doi oameni, două biografii. Iartă-mă că ţi-am întrerupt biografia. N-am vrut s-o continui pe a mea de una singură.

Ninge, ramurile copacilor par uscate, dar ştim că seva îi hrăneşte. Mă simt o ramură aproape să se usuce. Visul acestei ierni alături de tine a venit cu perfuzia, e seva care-mi dă viaţă, energia care pune materia în mişcare. Visul acesta are ceva mistic, îmi doresc să trec această iarnă sub magia lui. Mă va hrăni şi îmi va ţine de cald. Ca să vezi unde poate duce un joc, atunci când credeam că am ajuns într-un punct mort al biografiei mele. Greşesc, nu? Hai spuneţi! Aduceţi-mă la realitate! Realitatea în care voi chipurile vă simţiţi liberi, cu conştiinţa împăcată că mă avertizaţi, că prea dau dimensiuni cosmice unui joc efemer, că prea îmi las raţiunea furată de sentimente, că nu sunt înţeleaptă. Nu mă pun la adăpost. Mă aflu sub cerul liber, asemenea copacului din grădină. Tot cosmosul îşi trimite razele, energiile, ploile, trăsnetele asupra mea şi asupra copacului. Adică el rezistă şi eu nu pot? Visul meu este foarte clar, doar proiecţia lui în realitatea este tulbure, acolo mă pierd. Acolo se produc cutremure, acestea mă pot speria pentru că nu ştiu cum să mă feresc. Iertaţi-mă dacă-mi urmez visul, iartă-mă că încă te urmez virtual, că nu mai umblu ca nebuna în derivă, că timpul acesta, timpul nostru există, că visul este un drum. Cum să-ţi spun, gata, fiecare mergem pe alt

drum, pe drumul lui…dar, dacă într-o zi, din nou, drumurile noastre se vor întâlni? Am pierde din timp, din timpul nostru care se suprapune visului, iernii care ne ajută să fugim de cutremurele realităţii, să ne salvăm. Şi de ce mă rog să nu fiu alături de tine? Se poate citi o undă subţire de pasiune în tot ce spun. Cred că e o formă de apărare a visului şi a timpului meu, al nostru.

Am trăit aici alături de tine o experienţă, trebuie verificată real, până nu devine obsesie. Trebuie să păstrez, să protejez această relaţie virtuală care a devenit pentru mine un organ sau o mulţime de celule ce s-au răspândit în tot corpul. Ele mi-au dat elan să continui, să repar o eroare, să mă reabilitez moral. Nu cred că a trecut criza senzuală, erotică de la început, nu mă simt penibilă în încercarea mea de-a te seduce pentru câteva momente, sunt femeie eşti bărbat. Acest foc îmi susţine povestea, dorinţa de-a transforma răul în bine, de-a depăşi criza trupurilor şi fascinaţia aventurii. Nu e un tertip, nu e abilitate, este şi va fi ceea ce trebuie să se întâmple.

- Sper că eşti bine!
- *Heiii…..da sunt…!*
- Te cred!!!!!
- *Mai am doua secvenţe şi gata…filmarea…*

- …nu pot să cred….dar şi eu muncesc….hai să scriem o poveste amândoi!
- *Vreau…*
- Eu am început-o!!!!
- *Ştiu….şi bănuiesc că este un proiect…*
- Este…
- *Am o intuiţie minunată….*
- M-ai ajutat, aşa că este şi meritul tău….eşti coautor…
- *Vreau!!!!*
- Vreau să vrei! Niciodată nu am dorit ceva atât de mult. Aşa că fortifică-te….am nevoie de tine….n-am spus asta niciunui bărbat….!!!! Nu ai calculator… ţi-aş trimite ce am scris până acum….Saul Below spunea că *nimeni nu scrie ca să se citească singur*….cel mai bun cititor ai fi tu….
- Bună dimineaţa. Cum eşti?
- *Sunt bine, acum merg la repetiţii.*

Tu repeţi, eu scriu…În fiecare zi recitesc ce am scris în zilele trecute. Nu modific nimic, aşa au stat lucrurile, nu am spus sau făcut nimic din ipocrizie sau premeditat. Am fost fericită şi nefericită de imprevizibilul întâlnirii noastre virtuale. Spaţiul acesta oferă atât de multe şanse în căutarea lentă sau agitată a relaţiilor, amiciţiilor, a comunicării. Iată că alergăm de ziua de

„ieri” spre cea de mâine, în întuneric şi trăim siguranţa unui prezent nesigur. Viaţa noastră a ajuns să fie împărţită în viaţă reală şi viaţă virtuală. În real suntem actori, funcţionari, profesori, muzicieni, magicieni, în virtual suntem în anonimat, ghemuiţi în spatele nickname-ului de unde privim câteodată lumea nedreaptă în care trăim, în care febril ne zbatem, pentru un azi care mâine va fi ieri.

Scriu povestea. Am sperat aşa cum am vorbit că o vom semna amândoi.

- Succes şi să-ţi curgă bani din cer, vorba cântecului….
- *Or să curgă ei de unde vor. Aştept să fiu chemat la cadru*.
- Am vorbit serios cu cărţile. Când vorbim….?
- No answer……eşti absorbit cu altele…..aştept …m-am supărat..
- *Mă, nu mai spune prostii….*
- Spun că….
- *CE?*
- Nimic, la revedere!
- *De ce la revedere?*
- Citeşte ce am scris….
- *Văd….*
- Eu am vorbit serios şi parcă mă ignori!

- *Şi? Adică? Nu ignor nimic! Uof!!!*
- ...da, chiar aşa….şi?
- Mă iei peste picior acum…m-am supărat…m-ai supărat în suflet..
- *Nu te iau peste picior….*
- Nu mai are importanţă….
- *Nu ştiu de ce crezi că am vorbit la mişto…..*
- Aşa am simţit….
- *Nu ai simţit bine….*
- Să-mi spui deci, scriem povestea împreună?
- *Aş vrea, dar nu cu numele meu! Şi ţi-am spus asta…*
- Spune-mi numele...
- *Zobar, dacă se poate!*
- Şi eu Rada…
- *Perfect…*
- Cred că glumeşti, eu am vorbit serios….în carte sunt două personaje deocamdată fără nume…
- *Dar nu vreau cu numele meu…*
- Am înţeles…şi oricum nu scriu nume,…. doi anonimi..
- *Nu e bine să dai detalii.*
- Nu sunt detalii, au fost cuvintele tale şi gândurile mele… …am aşteptat să-mi răspunzi, dar văd că nu ai timp….bună seara…discuţia este încheiată.

- *Nu ştiu de ce faci asta! Nu înţeleg. Cum simţi tu...*
- Nu înţelegi cum simt eu? Cred, ca un om….Nu ştiu ce am făcut „aşa”. Ideea cu povestea poate a fost o prostie…las-o baltă…
- Ai crezut că vreau să mă folosesc de numele tău…este greşit…la revedere.
- Eu Rada, tu Zobar, ne-am omorî…..în vise…
- *Ai înţeles greşit, nu că te foloseşti nu vreau, nu asta cred….*
- Dar ce crezi tu? Spune-mi ceva ce nu ştiu….despre mine fireşte…
- Gândurile oamenilor iau contur prin cuvinte. Dacă nu vorbim…..am înţeles totuşi ce vrei şi ce nu vrei, nu sunt idioată cum poate că par…
- Dacă m-ai ignorat astă seară e dreptul tău, ţi-a lipsit interesul….doar am avut un alt profil şi idioţenia mea m-a lăsat să înţeleg…cu toate acestea…dacă am simţit că mă ironizezi, e dreptul meu…am înţeles greşit? Tot din cauza idioţeniei mele…ce e de făcut?....să mergem înainte…
- A merge înainte înseamnă a nu privi înapoi.

Mă opresc aici, nu îţi mai răspund. Nu comunicăm, eşti absorbit se pare de alt dialog. Cred că mi-am făcut prea multe

vise sau visul meu s-a ofilit prematur. Îmi vine să las totul şi s-o iau la fugă. Nu te cunosc, nu ne cunoaştem, de fapt suntem doi străini. Nu cunosc detalii, nu ştiu nimic, mă simt acum oarbă din naştere. S-a strâns ceva în sufletul meu. Am anumite bănuieli, nici nu îndrăznesc să le rostesc cu voce tare. S-ar putea să mă sperii. Să văd eroarea celor întâmplate, eroarea faptelor mele. Sunt o femeie liberă de fapt. Şi tu eşti un bărbat liber, aşa ai declarat de multe ori. Habar nu am ce ascunde această libertate a ta. Poate ţi s-a urcat la cap şi eşti câteodată euforic. În acele momente de euforie spui orice, faci orice, te întâlneşti cu oricine. Gândurile nu-mi dau pace, gânduri triste. E un moment greu pentru mine. Trebuie să fiu matură pe ultima sută de metri. Degeaba mă scandalizez. Nu mă mai contrariază schimbarea ta de atitudine. Sunt o idioată şi atâta tot. Simt în mine un gol ireversibil. Nu mă cuprind încă regretele. Viaţa mea este un lung şir de regrete. Nu aud în mine decât ecoul lor.

Recunosc că oamenii îmi vor rămâne mereu străini. Niciodată nu voi şti ce se ascunde sub fruntea unui prieten, dar sub un nickname? Credeam că am trăit în viaţa mea toate deziluziile, toate deznădejdile, regretele, îndoielile, se pare că este încă loc suficient.

- Zi bună ţie!

- *Şi ţie la fel!*

Nu pot să întrerup dialogul cu tine, cu toate că ar trebui. Am decis să fac exact ce-mi spune instinctul, vocea mea interioară. Nu trebuie să mă reîntorc în timp, poate să mă îndepărtez de momentul serii trecute care nu s-a suprapus momentului tău, „Zobar". Iată că după atâta timp avem nume. Două nume de poveste, două destine neliniştite unite în moarte de însăşi povestea lor sau două destine unite în moarte de neliniştea destinelor lor. Timpul şi destinele noastre ne-au unit în spaţiul virtual. N-am aparţinut unul altuia şi totuşi s-a întâmplat, undeva sus, deasupra fiinţelor noastre, într-un spaţiu magic, unde am fost femeie, ai fost bărbat.

- *Ce faci?*

Nu ţi-am răspuns mesajului. Am decis să nu-ţi mai răspund. După 3 ore…primesc un alt mesaj al tău…

- *Să ai o zi bună!...*

Ninge, ninge ca-n poveşti. Iarna acesta o să mi se pară frumoasă, neaşteptat de frumoasă. Magia zăpezii îmi dă o stare

sufletească blândă, înţeleaptă, un fior conştient, cald care mă apropie de tine. În exaltarea mea exagerată mă las purtată din nou de nevoia de a-ţi vorbi despre orice. Ninge atât de frumos, senin şi curat, parcă aştept împlinirea unei minuni, parcă am trecut de o primejdie de moarte şi m-am trezit acum sub zăpezi, într-o toropeală caldă lângă tine. Îmi pot doar imagina. E slăbiciunea sufletului meu, a visa. Ce să fac? Plutesc în toate sensurile visului şi ale realităţii. Sunt lipsită de forţa de-a mai demonstra, de-a convinge, de-a tăcea…. Simt că ne leagă.. ceva… în acest vis, poate neliniştea destinelor care trec ca valurile de fum deasupra capetelor noastre, nelăsându-ne să rătăcim ca doi necunoscuţi. Simt căldură lângă tine, omule enigmatic şi aspru, o căldură care mă ajută să plutesc în spaţiu până la tine, să te îmbrăţişez într-o stare străină ţie până acum, aceea că ţin în braţe jumătate de lume. Libertatea ta este contagioasă.

- Spune-mi ceva frumos!
- *Metamorfoză!*
- ? Frumos! Cei care fug de realitate şi îşi creează realitatea lor, se metamorfozează…..aceia sunt liberi..
- *Sau amurg de vară!*
- *Sau floare de colţ sau nu mă uita!*

- Nu te uit! Acum am tăiat ultimii trandafiri, i-am scos de sub zăpadă! Ţi-ai rezolvat cu telefonul?
- *Nu, îl plătesc mâine dimineaţă!*
- Bravo! …eşti fantastic…
- Ştiu că este o întrebare nepotrivită!
- *Uof, mă mămânci!*
- Aş vrea eu!
- *Dar şi eu te-aş mânca!*
- Nu încă, vreau să termin povestea….îmi lipseşte dialogul cu tine şi ÎNTÂLNIREA. Scriu, scriu, dacă mi-ai spus odată că timpul nostru a trecut, iată că l-am prelungit….povestind…

Imaginar, desenez cu degetul în aer o lume invizibilă ţie, animată de aspiraţiile mele eterice. Spun metamorfoză, întâlnirii noastre virtuale.

7,48pm

- Cum stai cu metamorfoza?

Seen 7,48 am

Ai citit mesajul meu exact după 12 ore. Între timp nu s-a întâmplat nimic şi totuşi atât de multe lucruri. Tindem spre împlinire şi spre ziua aceasta care doresc să fie foarte bună.

Suntem şi nu mai suntem aceeaşi. A mai murit ceva în noi, s-a născut ceva în loc din această aşteptare care ne aparţine. Nu vreau să te înlocuiesc cu cel ce mi-aş dori să fii. Rămâi „TU”! Trebuie doar să învăţ limbajul care să te ajute să citeşti, să-l citească cel din tine pe care l-am cunoscut acum 3 luni. Aşezaţi „faţă în faţă”, atunci nu ştiam cine este mai „tare”. „Eşti tare dacă vorbeşti cu mine” *„Şi tu şi mai şi!”* Am parcurs atât de mult timp „împreună”, miracolul este acela că nu ne-am cunoscut. Nu vorbesc despre nimic real, aşa că trebuie să inventez un limbaj pe care să-l înţelegi, care să fie vertebra, coloana vertebrală a relaţiei noastre virtuale, îndepărtându-mă de euforia primelor mesaje, să mă apropii de tine altfel.

- *Bună dimineaţa! Şi să fie într-adevăr bună.*
- Ce faci?
- *Nu ştiu dacă bine, dar mi-am plătit telefonul! Să ai o zi minunată!*
- Cum adică nu ştii dacă este bine, este foarte bine! Hai, trebuie să fiu optimistă, să fim optimişti …şi pe mine mă enervează aşteptarea!.....şi doar nu mă duc la Rovine…nu mă bat cu… nimeni, decât cu mine însămi.
- *Da, mi-am plătit telefonul şi acum stau cuminte!*
- Păi să stai cuminte, să nu faci nebunii. Lasă că le fac eu.

- *Nu am ce nebunie să fac, că nu o să ies din casă!*
- Şi acasă poţi să faci nebunii, să zugrăveşti, să dai jos faianţa, să pui alta. Nici eu nu fac nebunii, sunt foarte cuminte!
- *Cum facem să ne vedem săptămâna asta?*
- Nu ştiu cum…
- *Sunt sărman acum şi nu am bani şi am trăit de mic între sărmani…de la 11 ani muncesc pe la alţii, doamne să trăiesc!!!! Ştii cântecul acesta? Îl ascult acum…*
- Nu!
- *Ce bine că nu!!!*
- Ascultă şi tu ceva mai optimist!
- *Ascult, ascult, vreau să te văd săptămâna asta, că pe urmă plec din Bucureşti la ţară.*
- Foarte frumos.
- Pleci de sărbători?
- *Ce să fac în Bucureşti?*
- *Am acolo prieteni, rude,neamuri…*
- Eu nu plec, stau acasă ca de obicei…
- *Dacă fac rost de bani, iau microbuzul şi vin la tine…sau cu trenul, cu ce se ajunge?*
- Cu autocarul e cel mai ieftin.
- *De ce nu vrei să vin?*

- Cum adică nu vreau să vii, normal că vreau, îmi lipseşte întâlnirea cu tine.
- *Prietenul meu m-a întrebat dacă îmi trebuie mai mult, dar eu, ruşinat şi modest, am spus exact suma pentru factura telefonului, i-am mulţumit şi pentru atât, de parcă el nu ştie cine sunt şi cum sunt.*
- Trebuia să-i ceri dublu…
- *Da, dar nu vreau să ştie colegii şi prietenii că sunt în situaţia asta şi că am nevoie de bani…*
- Crezi că alţii sunt mai bine?
- *Iar tu nu ştii cât a însemnat pentru mine gestul tău. Sincer mi-ai redat speranţa că lumea poate fi mai bună! Nu ne cunoaştem şi m-ai ajutat. Asta nu trăisem.*
- Ţi-am zis că sunt tare!
- *Am să încerc şi eu, când o să pot, o să ajut un necunoscut!*
- …nu te-am considerat un necunoscut şi nici n-am sperat ceva…sunt realistă şi idealistă….de fapt…la graniţa dintre…important este că ai trăit „altceva" alături de mine….şi ca să mă laud….sunt o specie (nu zic rasă), pe cale de dispariţie….acum trebuie să plec.
- *O zi bună!*

Astăzi a fost o zi importantă pentru mine. Caut sponsorizare să îmi public prima carte, un jurnal. Aş fi dorit să o pot traduce în engleză. Şansele de-a o vinde tradusă sunt mult mai mari în altă parte. Aici este foarte greu să publici. Aproape imposibil. Nu este o fericire să scrii. Nu te îmbogăţeşti, oricât de interesantă ar fi cartea ta. Vezi doar că şi viaţa actorilor este la fel. Trebuie să ai bani. Dacă ai bani, ai totul, faci orice, chiar dacă nu ai talent cu carul. Altfel nu te bagă nimeni în seamă. Am verificat şi ideea jurnalului meu cred că este bună, am avut foarte mulţi cititori pe internet şi multe încurajări de a-l tipări. Viaţa internetului este foarte tumultoasă, agitată şi asta a fost ideea mea, să scriu despre ceea ce se ascunde în spatele monitorului, adică despre viaţă, iubire, sex, deziluzii, frustrări virtuale şi nu numai. Despre acestea s-au scris milioane de pagini, este greu să vii cu ceva nou. Sper să pot primi bani suficienţi sau oricum în plus faţă de ceea ce îmi propusesem, tocmai pentru a te ajuta. Nu ştiu ce ne leagă, un destin care râde de noi sau ne încearcă?

….despre întâlnire. Mi-am imaginat-o de zeci de ori. De zeci de ori am plâns pentru că fiinţa mea, femeia din mine spune da, conştiinţa nu şi nu, conştiinţa aceasta care năvăleşte ca o fiară, arătându-şi colţii. Poate fiecare dintre noi suntem mesagerul celuilalt pentru o parte a fiinţei noastre neliniştite pe care n-o

putem îmblânzi. În tot ce am scris până acum se citeşte o urmă de afecţiune. Nu am avut un plan, am lăsat lucrurile bune, rele să curgă de la sine. Nu te-am considerat un străin, chiar dacă ne desparte viaţa însăşi, viaţa, această fascinantă aventură, viaţa aceasta neprevăzută care te obligă să ai atât de multă imaginaţie, încât să nu te simţi un figurant pe marea ei scenă. Am aşteptat până acum, ora 21,00, o veste despre bani, dar se amână momentul. Trebuie să avem răbdare. Trebuie să caut, să căutăm un mod de-ai obţine fără să mai „cerşim" sau să „cerşim" inteligent. Îmi amintesc o replică dintr-un film. „Mâna întinsă care nu spune o poveste, nu primeşte pomană". Cât mult adevăr în această replică. Aşa că trebuie să scriu povestea, chiar dacă acum este doar un vis, o himeră după care alerg. Şi cine nu aleargă după himere?

Toţi alergăm după himere. Suntem convinşi că ştim alfabetul lor săpat în piatră şi nu în ceva volatil, eteric, în valurile de abur ale creierului, ale sufletului, ca un reflex vital visăm, visarea este a doua noastră natură, aceea în care pierdem simţul proporţiilor şi dăm frâu liber sensibilităţilor sufleteşti, fanteziilor şi dorinţelor nebune. Iată cum, în câteva minute, toată optica mea s-a modificat. Nu ştiu dacă raţionamentul meu are o logică sau este de interes pentru tine. Nu speculez problemele pe care le ai acum. Am dezvoltat prea mult o faţetă a

relaţiei noastre virtuale, erotică, senzuală, nevăzând mai departe de ea. Privesc pe fereastră, alb... O explozie de alb mă face să cred că sunt pe o altă planetă. Aici mi-am găsit un prieten. Aş vrea ca visul meu de iarnă să se împlinească. Să punem la cale povestea împreună, este un drum, o ţintă, un scop…

De multe ori urmăm un drum, ni se pare al naibii de frumos. Devenim una cu drumul. Are sens, totul are sens. Dacă ne grăbim să-l parcurgem, adevărurile şi greşelile se pot învălmăşi, ne pot împiedica paşii. Pe tot parcursul acestui drum virtual, pe care l-am făcut alături de tine, am trăit stări contradictorii. Am fost slabă, aşa cum sunt toţi oamenii în anumite împrejurări. Am vrut să îţi dovedesc că am perspicacitatea de-a gestiona această relaţie şi că mă pot ridica deasupra instinctelor primare, adică sunt tare. Că pot transforma totul într-un sens lipsit de agonia dorinţelor mele ca femeie. Totuşi, îmi lipseşte întâlnirea cu tine pe care mi-am imaginat-o în tot acest timp. Mă bucur într-un fel că n-a existat. Dacă exista întâlnire, exista şi despărţire. Aş fi căzut brutal în plasa îndoielilor de după. Abia atunci ar fi început pentru mine agonia. Gândurile mele au prins un alt contur, un alt relief. Din nou sunt un alpinist care urcă muntele. La început simţeam oboseală, acum parcursul m-a revigorat. Am descoperit, urcând, nişte resturi de energie pe care tu mi le-ai alimentat. Am simţit de multe ori că situaţia este compromisă

şi un compromis, că mă depăşeşte. Ai avut meritul, mereu, de a-mi deschide o nouă fereastră, o nouă uşă, de-a mă instala într-altă „locuinţă", de-a trăi clipe frenetice scriind, aşa cum poate ai trăit tu alături de-o amantă pătimaşă. Nu ştiu dacă în faţa ta voi avea strălucirea nudităţii inconştient dezvelită aici virtual şi care te-a provocat, dar aş dori să am ceva fascinant care să-ţi transmită o emoţie plăcută de siguranţă, de încredere. Aş dori să am acel ceva care întotdeauna te va aduce înspre mine şi nu dintr-o joacă şi nici într-un moment al destinelor noastre neliniştite şi libere.

Acum ne-am jucat de-a libertatea, cu fructul oprit care întotdeauna atrage sufletul cel slab. Toţi suntem slabi, sângele mamei şi sângele tatălui, amestecate, dându-ne putere sau distrugându-ne. Dar Zobar, dragul meu, te fascinează necunoscutul, el te mână în goana cailor spre magie, depăşindu-ţi limitele propriei tale naturi, aşa cum mă fascinează şi pe mine. Libertatea, ea este protectoarea propriilor tale, noastre slăbiciuni. Libertatea înseamnă putere. Eşti liber, iar eu liberă a visa. Vântul libertăţii ne-a purtat unul spre celălalt…şi ne-a dat puterea să ne întâlnim în această poveste…dar în realitate?

Acum….dacă ne-am afla acum faţă în faţă? Eu, cu privirea aţintită în ochii tăi, hipnotizată, înăbuşindu-mi cuvintele în aerul vinovăţiei păcatului virtual imaginat ca o fatalitate care a

mişcat femeia din mine, „aruncându-mă”, fără decenţă cum ai spus, în faţa ochilor tăi pe care atunci nu-i vedeam, ce aş putea să-ţi mărturisesc? Poate ne-am privi o clipă şi apoi ne-am îndepărta, nerecunoscându-ne, păşind mai departe, doi străini pentru tot restul vieţii. Punct, dar cum ai spus, punctul este un început.

Cert este că nu, nu doresc să trecem unul pe lângă celălalt ca doi străini! Aş vrea să mă opresc în faţa ta, iarăşi visez, amintindu-mi cuvintele „te vreau”, intimidată de forţa ta masculină, anesteziată de privirea ta căreia nu pot să-i rezist, mă scanează propriul tău ochi, creier, simţurile tale mă supun unui examen radiologic. Mă înroşesc, nu vorbesc pentru că mă pot bâlbâi, nici nu ştiu ce aş putea să spun. M-aş lăsa explorată în tăcere, poate ochii mi-ar trăda sentimentul că aş vrea să descoperi ceea ce ai dorit, să simt într-un surâs al tău satisfacţie. Ar fi o luptă invizibilă corp la corp şi nu există decât două arme, gândurile noastre legate în golul eterului prin bătăile inimilor şi fluxul dorinţelor. Cuvintele ar deveni silabe. Te-aş simţi blând, tandru, înţelegător, fermecător, exact atunci când nervii mei ar fi cedat tentaţiei de-a vorbi, de-a risipi prin cuvinte magia momentului. Dacă în primele clipe ale întâlnirii mă simţeam ca un hoţ prins asupra faptei, acum parcă aş fi înghiţită de imensitatea unui ocean, trăind bucuria necunoscutului şi toate

îndoielile şi frământările de până acum se vor topi ca o ceară sub focurile adâncului. Am sentimentul siguranţei. Aş râde printre lacrimi, îmbrăţişându-te, parcă aş ţine în mâini cealaltă jumătate de lume nebună, nilinişţită, care ne-a unit în această poveste. Momentul nu suportă cuvinte, zgomote. Ah, ce-mi place să visez.   Iată, visul acesta trebuie păstrat. Te iau de mână, să păşim sub bolţile de piatră, te iau prizonier al visului meu. Încotro acum…?

12 decembrie 2012